JURNALUL S.F.

Nr. 75

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

INTEGRAL

DON SIMON

1993
premiul III - QUO VADIS?
premiul III - ATLANTYKRON
premiul III - BRAIN

1994
premiul II - QUASAR
premiul SUPERNOVA
premiul I - QUO VADIS?
premiul JSF

PREMIUL JSF 1994

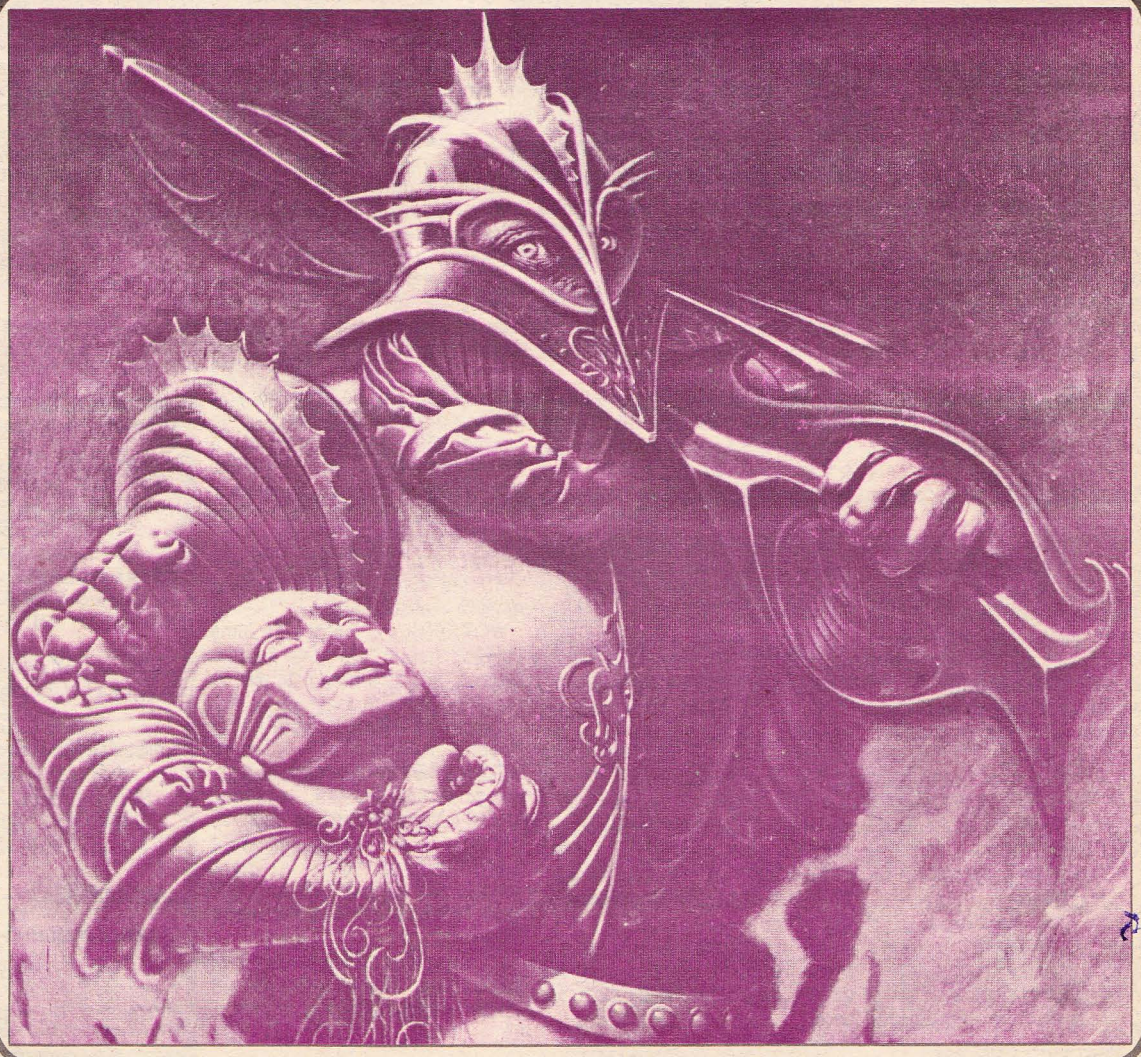

OVIDIU BUFNILĂ

O POVESTIRE EXEMPLARĂ

A scrie sub pseudonim înseamnă a-ţi asuma riscuri.

Veţi înţelege, bănuiesc, că nu voi pune în cauză identitatea. Nu voi considera acest demers semnul unei crize. Dimpotrivă. Nu voi încerca să ghicesc nici măcar o posibilă neputinţă.

Probabil că e vorba de o încercare a fiinţei. A-ţi asuma o stare diferită.

Bineînţeles că poţi descoperi semne-martor cu ajutorul cărora să poţi identifica un text sau un altul. Ca fiind ale unui scriitor cunoscut.

Folosind pseudonimul Don Simon, Petrică Sîrbu îşi asumă, cred, un statut diferit. Desigur, e o chestiune a lui personală. Nu pot decît să privesc cu înţelegere acest demers al său. E una din formele sale de libertate.

Una din formele redutabile ale acestei exemplarităţi e şi povestirea WORKERS. O puteţi citi în JURNALUL SF/ nr. 66/ 1994.

Aş putea aprecia pentru început încercarea. Nu este proprie unui text considerat science fiction. Pare mai degrabă un semn al noului roman. Nu voi marja însă în această direcţie care ar fi restrictivă la un moment dat.

Petrică Sîrbu/ Don Simon introduce în science fiction un tip de discurs. Care, treptat, se transformă în povestire.

Avem aici datele unei lumi alterate.

Vocea auctorială se alterează şi ea în cîmpul textual.

Există o stare primordială a discursului. Semnul ei este scoaterea din culpă a celui care va fi numit.

Odată cu nivelul doi al cîmpului textual WORKERS aflăm pe cel numit VINTO SEGADA. Primim un set de informaţii despre el ca persoană civilă. Asta după ce, în cadrul primului nivel, ni s-a construit o imagine despre cel numit.

M-am întrebat încă de la primele blocuri textuale dacă bănuitul personaj va deveni într-adevăr personaj. Discursul adoptat, asumat, mi-a dezvăluit o imposibilitate tragică.

VINTO SEGADA nu a fost, nu este, nu va fi un personaj de tip clasic, tradiţional.

Starea lui se va altera. Prin interogaţie. Forţată această interogaţie prin vocea auctorială.

Întreaga lume a acestui cîmp textual se depreciază. Culorile, suprafeţele, profunzimile, clivează, se amestecă.

Suflul morţii. Punctul limită. Sinuciderea. Asumată şi ea cu febrilitate. VINTO SEGADA se va sinucide în final.

O evoluţie exemplară. O alterare exemplară în cîmpul textual. VINTO SEGADA îşi ocupă un loc confortabil alături de alte mari personaje ale literaturii.

Personaj sau nu?

Vocea auctorială mi-l descrie. Îl avertizează. Îi jalonează traseul prin cîmpul textual.

Există o oarecare maliţie în vocea auctorială. Ea construieşte personajul şi, în acelaşi timp, mă convinge că VINTO SEGADA nu e personaj. E o fiinţă căzută.

✎ Petrică Sîrbu & Don Simon sau faţa nevăzută a Lunii
✎ Discurs despre o lume alterată
✎ Martorul, călăuza şi interlocutorul

Construcţia acumulează, cuvînt cu cuvînt, deconstrucţia prin moarte. Din acest punct de vedere îl consider pe VINTO SEGADA un personaj/ nepersonaj memorabil al science fiction-ului românesc.

VINTO SEGADA se află într-o multiplă imposibilitate. Nu se poate apăra de vocea auctorială. Nu poate înfrînge lumea în care fiinţează. Îi aruncă în schimb o provocare. Prin sinucidere. Dar provocarea nu-i aparţine pe deplin. I-o sugerează vocea auctorială care-l pîndeşte, îl filmează, îl atacă, îl ironizează.

Se poate apăra acest personaj/ nepersonaj?!

Pe moment m-am simţit solidar cu VINTO SEGADA. Apoi însă am devenit uşor pervers şi m-am alăturat vocii auctoriale a lui Petrică Sîrbu/ Don Simon. Pînă la a mă confunda cu ea.

VINTO SEGADA este sclavul condiţiei sale. Al fiinţării lui într-o lume alterată cît şi al propriei sale fiinţe. Ale cărei date sînt definite în nivelul doi.

Legăturile acestui worker par aproape paradoxale. Puternice dincolo de discurs, slabe dincoace de el.

Conflictul lui VINTO SEGADA se comportă aidoma. Avem de-a face cu o continuă balansare. Ameţitoare. Pînă la distrugere.

Discursul lui Petrică Sîrbu/ Don Simon propune o triplă condiţie. Martorul, călăuza şi interlocutorul.

Vocea auctorială depune mărturie despre o lume alterată pe care o numeşte continuu. Depune mărturie despre un anume numit. Depune mărturie despre semnele fiinţării sale. Îi defineşte neputinţa. Cu o oarecare perversitate. Care vine, fără îndoială, din tragic.

Martorul care povesteşte. Cu lux de amănunte. Nu am putea fi puşi în imposibilitate dacă martorul nu s-ar preschimba din cînd în cînd în călăuză.

Construcţia reclamă o călăuză. Perversitatea ei e notabilă. Ne conduce de fapt către deconstrucţie. Ne avertizează arătîndu-ne semnele alterării. Totul e pus sub semnul efemerului.

Călăuza îl călăuzeşte pe VINTO SEGADA, personajul/nepersonajul memorabil. Care devine obsesie.

Călăuza cunoaşte dinainte traseul fiinţării lui. Devine maliţioasă. Ironică. Cinică. Anunţă moartea. Care închide acest cîmp textual într-o exemplaritate notabilă.

Pertică Sîrbu/Don Simon devine şi interlocutor. VINTO SEGADA comunică continuu cu acest interlocutor. Astfel întregul cîmp textual ar deveni amorf. Da,da, VINTO SEGADA stă tot timpul cu ochii la interlocutor.Nu dialogînd verbal.E în acest cîmp textual un semn al artei de a privi.Vinto Segada priveşte către interlocutor. Îi urmează discursul şi se povesteşte astfel cuvînt cu cuvînt. Îi putem bănui reacţiile?!

Alterarea condiţiei sale ne vorbeşte însă despre reacţiile şi emoţiile interlocutorului.

WORKERS e o matrice de lume science fiction. Un cîmp textual spumos, plin de ambiguităţi, plin de capcane.

Asemenea celorlalte texte ale lui Petrică Sîrbu/Don Simon, WORKERS depăşeşte norma, atinge exemplaritatea. În cîmpul textual o întreagă lume se zbate cu cerbicie încercînd să ţină piept alterării. Personajele îşi pierd condiţia de personaj bidimensional, devin întîmplări, noduri, mesaje la propriu.

Trivalenţa martor, călăuză şi interlocutor dă semn despre un scriitor în deplinătatea şi fervoarea lui.

PETRICĂ SÎRBU

n. 13-x-1960
-Tehnician la SOCEROM, sucursala Bucov-Ploieşti (meseria nu are nici o legătură cu ceea ce scrie)
- căsătorit, are un copil care deja face sf (6 ani)

în perioada 1986-1989 membru al cenaclului Jules Verne (Ploieşti) scria prea comercial ca să poată fi publicat (sau contravenea sistemului. Ca urmare nu i-a apărut în perioada aceea decît Termotul, o povestire scrisă în colaborare cu Ştefan Ghidoveanu. Cele mai multe povestiri i-au apărut în JSF.

A mai publicat în Supernova şi fanzinul Katarsis.

Nu se dă dizident. A fost membru pcr şi se laudă cu această experienţă inedită.

1989-1993 Stop eject. În 1993 devine membru al clubului Quo vadis? (Ploieşti) şi, după cîteva luni, redactor al JSF - rubrica videomania

Anul 1993 a însemnat anul premiilor III - Giurgiu, Cernavodă, Braşov.

1994 - premiul II Quasar premiul Supernova (pentru cea mai bună schiţă) premiul JSF(pentru cea mai bună nuveletă) premiul I Giurgiu

Aspiraţii
- să nu ajungă în Uniunea Scriitorilor
- să nu scrie pentru bani

JURNALUL ® S.F.

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE:
Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERLSCA (Redactori) Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (fotoreporteri)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

VideoManiA

- I T -

(180 min.) După nuvela cu același nume, de Stephen King . Scenariul și regia: Tommy Lee Walace Cu:Harry Anderson, Dennis Christopher, Richard Masur, Annette O'Toole, Tim Reid, John Ritter, Richard Thomas, Tim Curry.

Ce spuneți de această trecere în revistă a altor actori? Cred că n-am făcut rău că i-am trecut pe toți în casetă, pentru că o asemenea ecranizare n-am mai văzut la alt film, are opt personaje principale.

Si acum să le numesc:

-Eddie Kasprack, zis Eddie Spaghetti, un tip mămos, cu o insuficiență respiratorie care devenea critică în momentele de tensiune, cu amintirea clovnului Pennywise mereu vie, într-o sală de dușuri în care totul o lua razna.

- Beverly - singura fată din grup, o afaceristă cu amintiri violente, o chiuvetă care o împroașcă cu sînge, și un tată care suge alcool ca o vidanjă.

- Richie Tozier - showman, un tip care a reușit în viață, ca și Eddie Spaghetti sau Beverly, dar cu o întîmplare care îl chinuie de ani în șir, ceva legat de o sală cu niște cazane și un monstru.

- Ben Hanscom - grasul grupului, ajuns designer (unul renumit din moment ce îl vezi pe o copertă de "Time"), un tip de care, în copilărie, își băteau joc trei golani care terorizau micul orășel și care vede spectrul tatălui său deasupra unui lac.

- Bill, scenarist, căsătorit, cu amintirea fratelui său ucis de clovnul Pennywise, un fost lider al grupului.

- Mike Hanlan - un tip de culoare, singurul care a rămas în orașul în care trăiseră toți cei enumerați, și el conștient de evidența răului, chinuit de amintiri. El îi cheamă pe ceilalți atunci cînd simte că răul revine.

- Stan, care rezistă cel mai puțin pe ecran, care nu apare decît în amintirile comune și puțin în secțiunea de timp în care demarează filmul. El, la chemarea lui Hanlan, nu mai rezistă la presiunea angoasei și se sinucide.

- Clovnul Pennywise, întruchiparea unei entități dincolo de limita a ceea ce noi sîntem capabili să clasificăm drept rău, un clovn cu dinții ascuțiți, dar și un fel de gîndac (păianjen?) cu o energie luminoasă care orbește.

Este clar că Stephen King are boală pe statul Maine. Acțiunea are loc, ca și în "Carrie", tot aici și marșează pe un cîntec de copii:

"Săracul păianjen
A venit apa și l-a luat."

În cadru apar și cei trei golani de care v-am vorbit și care au rosturile lor.

Cum a fost posibil ca șapte copii, cu temperamente și aspirații diferite, să se sudeze? Cum a făcut clovnul Pennywise ce-a vrut pielea lui în acel mic orășel din Maine? Ce s-a întîmplat cînd foștii copii s-au întors după o groază de ani? Astea sînt problemele voastre și dacă vreți să le rezolvați, atunci vedeți filmul. Vi-l recomand cu plăcere.

DON SIMON

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN

Corectură:
Lidia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128.
Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

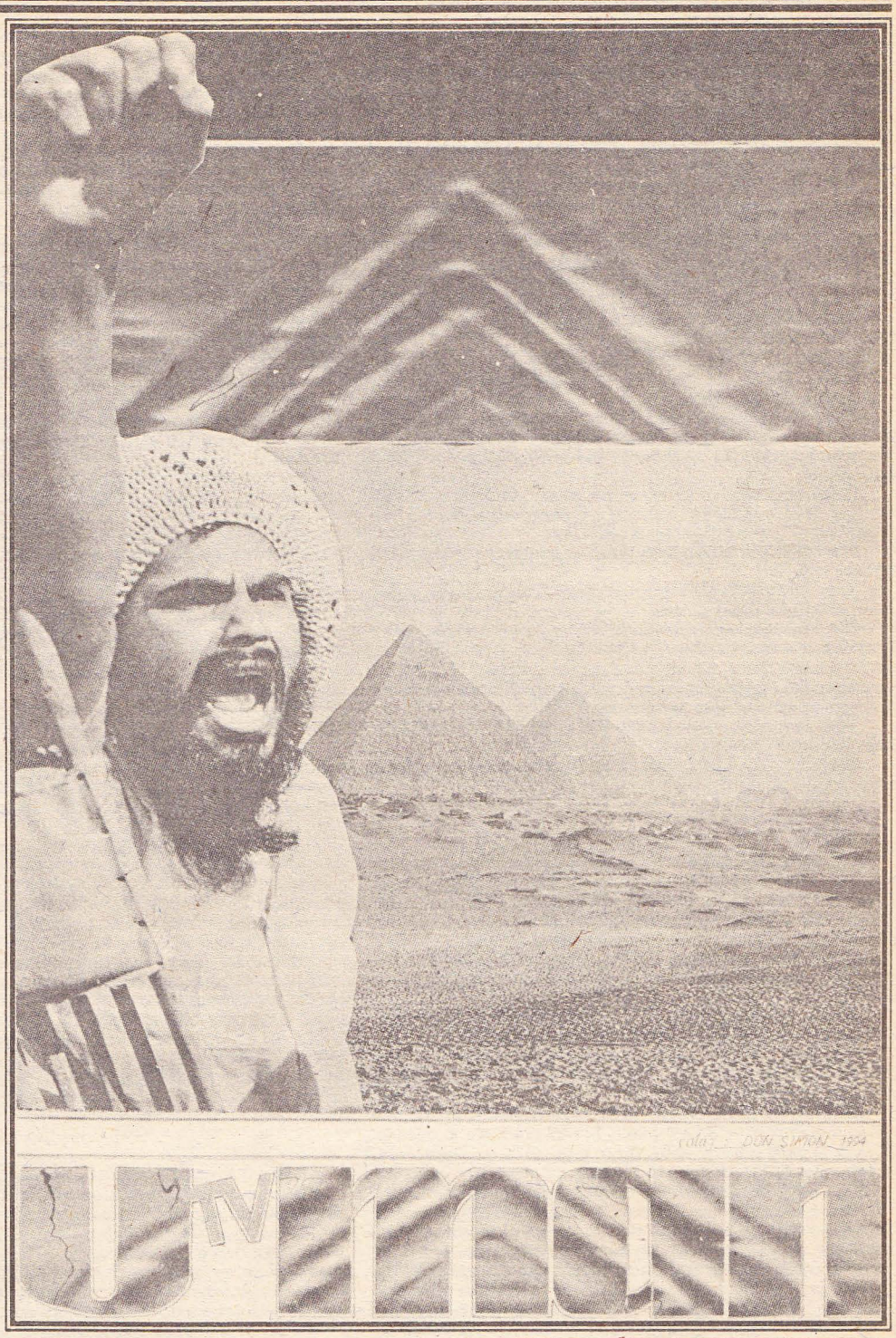

1.

colaj - DON SIMON

U-TV De la UTOPIA TELEVISION. Mașinăria universală, zeul și demonul unui miliard și jumătate de oameni. O față a lumii. Una din fețele lumii Suolsen. •Așa cum a gîndit-o el.

În istorie citești despre societățile vechi și despre relațiile dintre oameni, despre războaie, masacre și conquiste, despre peripade scurte de pace care se închele cînd criza economică se accentuează, despre xenofobie, despre comunism și imperialism, despre explozii la burse, despre popoare mici care încearcă să scoată capul din mocirlă. Citești despre toate în anii de formare. Le citești imparțial, dintr-un univers independent.

Lumea veche. Lumea ca o ghenă, refulându-și duhoarea în retinele tale. Ești fericit că nu te-ai născut atunci. Că nu ai răsuflat în acel Babylon uriaș în care oamenii au trăit și au murit ca niște gîndaci.

Ești fericit că ești U-TV și nu există inchiziția să te ardă pe rug, nu există Gestapo să-ți smulgă unghiile, nu există dictatura parveniților, nu există un program nuclear, nu există criza economică. Nimic la orizont. Nimic care să-ți perturbe gîndurile să alerge libere.

Ești U-TV. Nu-ți pasă ce fac alți oameni în alt colț al lumii. Nu-ți pasă de nimic și de nimeni. Lumea pe care ți-o dorești se formează în arealul prospectat de menthat și imaginat de tine. Murdară sau curată. Blestemată sau monahală. Așa cum vrei tu. Cum vrea cel mai ascuns gînd al tău.

Astăzi, un individ, orice individ din opt miliarde, poate fi U-TV, M-TV sau C-TV, spectator al Monștrilor Sacri. Poate fi worker, sau poate trăi în afara acestor secțiuni ale lumii Svolsen.

Astăzi există un miliard și jumătate de U-TV. Anonimi. Pentru că unde îți poți exprima cele mai ascunse rădăcini ale imaginației decât în anonimat? Unde nimeni nu te cunoaște și nu îți înfierează acțiunile.

Vei scoate din tine orice capriciu al minții, vei inventa o lume care să trăiască și să le influențeze pe celelalte. Un model de viață ordonată, sau un model cât mai catastrofic de anarhie. Un model de societate oarecare în care să se întâmple ceva. Iar acțiuni de acolo, sau obiceiuri, sau relații, ceva din lumea ta să treacă prin retinele celorlalți U-TV și să îi facă să le folosească. Atunci Monștrii Sacri îți vor plusa punctajul și vei ști că scopul tău este aproape. Să devii U-TV.

2.

Cândva, visul nebunesc despre explorarea spațiului cosmic a adormit cu aripile nematurizate. Pentru că a fost un vis nebunesc. Un vis cu rădăcini în fumul spiritului colcăind de întrebări.

La început omul grotelor se uita la pterosaurieni și visa să zboare. Mult mai târziu a reușit s-o facă. Cu o aripă delta rudimentară, cu un balon sau cu un avion.

Dar nu a fost îndeajuns, căci în mintea lui mică și-au făcut loc noi ambiții.

Și a construit nava interplanetară. Apoi a zburat cu ea spărgând himenul primordial.

Când s-a săturat de căutare, căci a fost o căutare - a lui Dumnezeu sau a altor ființe pe care Divinul să-i fi imaginat în alte locuri - deci, când s-a săturat de căutare, când dezamăgirea i-a străpuns exuberanța de până atunci și-a întors ochii spre praful în care se născuse.

"Aici se află revelația lui Iisus" și-a spus el. "Primul black hole pe care să îl cercetez".

Poate acel om a fost chiar Svolsen, Sfinxul-artizan care a desenat structurile moderne.

3.

Nu-ți lua ochii de la ferestre, Bartram. Lasă-ți retinele să pătrundă dincolo de opacitatea curenților și să vadă ploaia. Căci căderea aceea nesfârșită a stropilor de apă pe străzile pustii ale orașului te liniștește. Îți domolește nervii încordați ca niște resorturi gata să explodeze.

Auzi ploaia, prietene? Îi auzi pleznetul sec, ticăios, pe asfalt? Ar trebui să ieși și s-o lași să te înghită în gâtlejul ei nesățios.

Gândește-te la ploaie. Chiar dacă asta te întristează. Oricum este mai bine decât să fii încordat.

Scorul va veni îndată, Bartram. Ecranul U-TV încă nu este activat și nu ești în stare să te uiți la el. Nu te uita. Dacă așa simți tu, n-o face.

Nu mai pipăi conturul CROTHONULUI, prietene. Răceala lui nu îți va spune nimic. Și nici cablurile în care îți încurci degetele. El nu este decât o unealtă, așa cum este unitatea periferică, ecranul U-TV, sau unitățile de atomizare.

Tu cauți alt răspuns și el nu-ți va veni de acolo. Ai răbdare să apară Friana, Bartram. Trebuie să ai puterea asta. Căci Friana este arhetipul desăvârșitului. Frumoasă și cerebrală, clădită pe un desen genetic suprarealist. Lasă să apară idolul. Al tău și a încă unui miliard și jumătate de U-TV.

Pândește clipa când vei putea s-o privești în ochi. Vei avea din nou senzația că te scufunzi în profunzimea spațiului. Și lasă memoria să-ți închipuie din nou zâmbetul ei. Îți va spune că îți este adresat ție, prietene. Vei fi în stare să faci orice pentru ea, doar pentru câteva clipe în care să o strângi în brațe și energia ta devastatoare să se verse în trupul ei. Lasă-te subjugat de această dulce sclavie.

Friana s-a declarat împerator și mintea ta nu s-a revoltat, pentru că înaintea ei au văzut-o ochii.

Ia-ți ochii de la ploaie, Bartram. Căci ecranul nu mai suportă tristețea ta și închipuie orizontul înecat de furtună, din care renaște Friana. Lasă blitzkrieg-ul norilor vineții să-ți intre în ochi. Îți vor face bine. Lasă și urletul tunetelor să-ți facă timpanele să vibreze.

PASSWORD IS:

INQUEST *

Uită-te la Friana Mo ce frumoasă este astă-seară! Nu strânge ochii când lumina fosforescentă, radiată de țesutul organic, este prea intensă. Las-o să intre toată în creierul tău. Lasă-i și bobocii roșii de marancas crescuți pe mantila-cloncă. Las-o să intre toată și să-ți mângâie creierul obosit. Căci ești obosit, prietene. Mai obosit decât dacă ai fi Atlas și ai ține pe umeri Pământul.

4.

Ce crezi, Bartram, de tipul care o ține pe Friana de mână? Nu-i așa că nu te așteptai să vezi un omuleț cu trăsături atât de comune?

Ce vroiai să vezi, prostule? Un superman?

Uită-te ce stingherit stă lângă prezentatoarea U-TV. Și ce bătrân pare. Dar a făcut lucruri fantastice, de care tu n-ai fost în stare până acum.

Este U-TV MAN luna aceasta.

Ce dacă este din Antile? Este un zăpăcit, ca și tine. Lumea lui, așa cum ai văzut-o pe ecran, este așezată pe un postament întărit de istoria veche a mayașilor, dar bântuită de animale fantastice care pârjolesc pământul, cu eroi spânzurați de aripi delta, luptându-se cu dragoni chinezești și totul pe o muzică serafică, gravă, care îți vine turnată prin urechi. O coloană sonoră atât de răvășitoare, încât ar fi avut șanse să ajungă idolul lumii M-TV CHART.

Dar acel omuleț caraghios la care te uiți, este un nebun U-TV. U-TV MAN de luna aceasta.

Nu fi invidios, prietene. El a câștigat acum. O vei face și tu cândva.

Nu fi gelos că a câștigat un loc în Senatul Federației Universale și că o ține pe Friana de mână.

Nu dispera. Poate când va fi acel "cândva", Monștrii Sacri îți vor da și ție note așa de bune. Uită-te mai bine la fețele lor pergamentoase și nu îi cântări cu ochii. Cântărește-i cu profesionalitatea, căci acel buchet de staruri apuse, că se numesc Zeffirelli, Coppola, Hitchcock, sau mai știe Dumnezeu cum, te vor cântări la fel.

De astă-dată s-au lăsat înghițiți de mărunțelul care nu-și găsește locul lângă Friana, transpirând abundent, încercând să spună emoționat că ar vrea ca fiecare U-TV să ajungă unde a ajuns el.

Crede-l, Bartram. Crede-l pentru că lui nu îi mai pasă. Și-a câștigat locul.

Speră, pentru că ești ca el. Un nebun cu imaginație, cu suturile craniene acoperite de microcipuri de siliciu, gata să transmită în jack-uri orice impuls R.E.M.* din starea de excitație maximă. Și mai speră că inspirația va veni atunci când va trebui.

Nu muncești fizic, prietene, însă starea în care va trebui să ajungi ca să creezi, te va extenua și câtva timp după ce vei produce ceva, mintea ți se va goli de sarcina presurizantă, va orbi și trupul va sta undeva zdrobit. Va sta pur și simplu, așteptând comenzile native ale mișcării. Iar creierul nu le va da decât după un timp, în funcție de capacitatea ta de revigorare. Și timpul pierdut va fi timp care nu te va ajuta să rezolvi ecuația creației din acea lună. Nu vei putea intra în concursul U-TV și vei recurge din nou la șocuri aplicându-ți electrozii în coloana vertebrală.

Mulți oameni au sfârșit administrându-și prea des aceste paleative de revitalizare cerebrală. Pentru că sunt periculoase, prietene. Mai periculoase decât drogurile. Dar mai eficiente. Așa că gândește-te bine.

5.

Cui nu îi place focul? Cui nu îi place să îi vadă contururile fantomatice, dogoritoare? Cui nu îi place să simtă pala de energie furată din grădina zeilor?

Și dacă martirul Prometeu, cel cu măruntaiele sfâșiecate de ciocul vulturului, ar fi existat și ar fi suferit ani în șir, de ce să nu păstrăm focul? Măcar în amintirea a ceea ce a însemnat el pentru copilăria noastră. Sau ca o frondă împotriva a ceea ce înseamnă puterea divină.

Focul ne-a deosebit de animale.

Focul arde rău și purifică.

Focul este diavolul piromanilor.

6.

Interfață în cel mai pur albastru de Prusia.

IDENTIFICATION: P.BARTRAM RUN PROJECT U-TV MAN "

THE EXPERIMENT WILL BEGIN IN 150 SEC."

Nu fi nervos, Bartram. Așează-te destins în CROTHON și fixează-ți plasturii la tâmple. Lasă impulsurile să alerge prin conductori, căci în curând parametrii vor apărea pe monitorul computerului.

PROBABILITY OF CREATING: 91,2 %"

Vezi cum sună, prietene? Creație. Să creezi în Creație.

THE EXPERIMENT WILL BEGIN IN 90 SEC.

Fatma te privește din celălalt colț al camerei. Sau poate se uită pe uriașul ecran U-TV care a preluat semnalele

* PAROLA ESTE: INQUEST

DIALOG IMPUS

- Numele Don Simon a început să însemne ceva pentru cititorii JSF -ului, care a fost începutul ?

- Să tot fi fost prin '85-'86. Nu mai îmi amintesc precis. La "Exploratorii lumii de mâine" era pe vremea aceea Florin Manolescu. Dânsul avea boală ca la fiecare emisiune să facă un concurs pe o temă anume. Așa am început să scriu science-fiction. Dintr-o joacă. Până atunci mă ocupasem mult de desen. Mai târziu am renunțat la el, din păcate.

- Cine este Don Simon și care este legătura cu Petrică Sîrbu? De ce Don Simon?

- Mi-ai pus trei întrebări într-una singură. În primul rând sunt un om. Unul oarecare. Felul în care a sunat întrebarea, mă face să dau un răspuns pe care nu m-aș fi grăbit să-l relev. Nu acum. Nu este greu de

computerului, închipuind un uriaş câmp arid, roşiatic, cu pietre albe strälucind sub teroarea soarelui, cu şopârle încälzindu-şi pielle soizoase la leşirea din gropile de fugă.

În zare este focul. Focul mistuitor, dogoritor, purificator.

Femeia s-a aşezat direct pe piastolitul podelei iar în ochii ei stă neânţelegerea. Aşa o vezi tu. Şi aşa crezi. Pentru că Fatma nu o să poată simţi niciodată emoţia dinaintea creaţiei. Fatma nu este U-TV. Este nomadic man. Azi aici, mâine la o sută de mile. A fost nomatic man. Pentru că a rämas cu tine. Iar tu ai pästrat-o pentru că ştie să te scape de angoasa înfrângerii perpetue. La Fatma ţii, prietene, pentru că te ajută să fii lucid. Te ajută să leşi din lumea pe care o creezi şi să ai o emoţie adevărată. Cei mai mulţi dintre U-TV träiesc cu adevărat într-o lume contrafăcută. Ce paradox!

THE EXPERIMENT WILL BEGIN IN 50 SEC.

Concentrează-te, Bartram. Ecranul U-TV deja a început să fie zguduit de fulgere albicioase, căci menthatul caută coordonatele lumii virtuale în care să te scufunzi.

PRESS CTRL. "U"
MENTHAT: VINTO SEGADA
PROSPECTING AREA: EGYPTE
FOR MORE INFORMATION PRESS CTRL. "Y"
CONTINUE. '''

"Rämâi cu bine, Fatma."

Spune-i-o cu suflet, prietene. Căci ea te va aştepta şi tu vei avea nevoie ca ea să fie acolo când vei reveni. Iar dacă va zâmbi adevărat, atunci vei sta liniştit şi vei aştepta atomizarea.

7.

Soarele a dispărut dintr-o dată sub orizont de parcă un pumn uriaş l-ar fi izbit în moalele capului. Iar uriaşul contur de elipsă tremură acum sub limbile focului. Focul creat de tine. Arde nestăpânit sub burta norilor groşi de fum vărsaţi sub cer. Arde şi sub metamorfoză umbra ta aleargă într-o marjă largă de azimuturi.

Acesta este genericul, Bartram. Aşa l-ai visat. Un om înfipt în nisipul dezolant, nemărginit, cu umbre lungi, desenate de flăcări.

Aşteaptă, prietene, căci în curând vor veni informaţiile menthatului. Până atunci anclaşează memoria suplimentară şi fixează-ţi alegerea.

PROSPECTING AREA: EGYPTE
SELECT:
POPULATION: 100.000, 1.000.000, 10.000.000.
FORMULATE: KINGDOM, EMPIRE, DEMOCRACY, ANARCHY.'

Alegerea ta este cea mai grea. Aşa că te vei lupta şi cu fantasmele minţii tale, dar şi cu lucruri care au existat cu adevărat.

8.

INFORMAŢIE ISTORICĂ
ANUL 1500 Î.C. DINASTIA A XVIII-A.

În ajunul bătăliei de la Karkemiş, Tuthmosis I asistă la cei patruzeci şi cinci de web (preoţi) care cheamă puterea zeilor de partea lor, citind din cărţile lui Thot.

După îndeplinirea ritualului, aduc două cutii mari de aramă pe care le aşază în faţa duşmanilor. Din ele răsar fulgere şi tunete. Oştirea mitanilor intră în panică şi fuge.

❀❀❀

A venit clipa în care să nu te mai gândeşti la nimic, prietene. Goleşte-te de gânduri şi amintiri, căci şuvoiul de informaţii va veni dintr-o dată şi va trebui să fii atent la fiecare detaliu.

Deocamdată ai o informaţie. Nu un scenariu. Doar o informaţie. Poate că ea va fi capătul firului care îţi va derula acel ceva relevat de menthat.

A trecut vremea când construiai scenarii. Nu ai fost îndeajuns de bun ca să depăşeşti mediocritatea. Ţi-ai ales ceva mult mai greu. Lumea aleatorie şi crelerul tău tăbăcit de strategii.

Concentrează-te, Bartram şi scufundă-ţi ochii în flăcări. Ele îţi vor purifica gândurile.

Lumea Egypte.

Menthatul îţi umple crelerul cu detalii despre moravurile epocii, despre tehnică, despre oraşe şi ţări, despre ură şi violenţă. O lume strâmbă, anarhică. Tu ţi-ai ales-o. Iar menthatul vorbeşte cursiv, fără urmă de emoţie. Poate nu este de acord cu tine, însă nu-ţi pasă.

Şi mai vorbeşte şi despre Thot, idolul cu cap de pasăre ibis, zeul care a scris despre "Răsuflătoarea Morţilor" şi "Cartea Magică". Iar tu asculţi toate aceste amănunte, fără să ştii unde bate menthatul. Thot este un personaj din lumea reală pus pe tava lumii tale. Ce rost are această mutare?

Mai bine nu te-ai mai chinui şi fii atent la frazele liniare ale menthatului. Căci nu va repeta.

THOT

Thot a fost creat în noma a XV-a a Deltei, care are un ibis drept chip, apoi a devenit "cel mai mare din ceata albă" a zeilor Egiptului de Sus, săvârşitorii sărbătorii regale. Rolul cel mai de seamă al lui Thot în panteonul zeilor egipteni, este de "vizir al lui Ra", de stăpân al lumii. El mai este şi Domn al timpurilor, pentru că întocmeşte calendarul care se sprijină pe lună, este zeul scrierii, al legilor, patronul vrăjitoriei şi magiei, zeul apărător al medicilor şi scribul eneadei divine din On (Heliopolis).

Însă cea mai mare realizare a lui Tgot, pentru care mulţi muritori şi-ar fi vândut sufletul ca să o aibă, este "Cartea Magică", documentul sacru care îmbină doctrina teologică din Memphis cu limba lui Thot, care pronunţă cuvântul magic creator, pentru că el a luat parte la creaţia lumii.

Iar când menthatul se opreşte, când nu-l mai auzi vocea şuierată zguduindu-ţi concentrarea ajunsă la paroxism, te simţi dintr-o dată uşor. Pentru că vezi soluţia: "Cartea Magică".

O vei găsi, Bartram, indiferent cât te-ar costa.

O vei găsi, pentru că poate ea te va ajuta să devii U-TV MAN.

9.

Va trebui să ai ceva în acest decor, ceva care să-l individualizeze. Să faci ceva ce nu există.

Lasă-ţi spiritul să se aşeze lângă consola computerului şi adună pixelii policromi din fantasma minţii tale. Fă nişte animale groteşti şi sugerează-le să stea în preajma oamenilor.

Pune-le nume, Bartram. Spune-le mataruşti şi păsări Sonares. Iar acum stai cu ochii pe conturul orizontului şi uită-te la fulgerele atomizatorilor cum pleznesc pământul.

Acum lasă puţin timp să treacă. Este necesar, prietene, ca ele să intre în mintea adormită a oamenilor lumii tale şi să facă parte din viaţa lor. Relaţia lor să pară veche de veacuri. Mai aşteaptă o vreme. Dar nu prea mult.

Este Thot o motivaţie destul de puternică? Răspunde-ţi! Ţi-ai făcut ucenicia, Bartram şi computerul U-TV îţi dă şansa aceasta. Ai o lume aleatorie în jurul tău. O lume în care să dai tot ce poţi.

Atunci ce rost are întrebarea? Computerul oferă şanse egale iniţiatorilor U-TV. Dar el este o maşină. O maşină între maţele căreia te-ai încurcat alături de încă un miliard şi jumătate de oameni.

WARNING!
RETURN!
PASSWORD IS:...'

Dumnezeule! Ai uitat parola!

Chirceşte-te în nisip şi strânge-ţi tare genunchii la gură, căci crampele puternice din stomac parcă ar fi cuţite

* *R.E.M. – rapid eyes movements (mişcarea rapidă a ochilor)*
** *IDENTIFICARE: P. BARTRAM, DERULAŢI PROIECT U-TV MAN*
*** *Experimentul va începe în...*
**** *Probabilitatea de creaţie...*
***** *Apăsaţi ctrl U*
Menthat:...
Zonă prospectată:...
Pentru informaţii suplimentare apăsaţi ctrl. y
Continuaţi
****** *Alegeţi:*
Populaţie:...
Formulaţi: regat, imperiu, democraţie, anarhie

înţeles că Don Simon şi Petrică Sârbu sunt una şi aceeaşi persoană. Sau este?

De ce Don Simon?

Am să-ţi spun. În 1993 era să crăp. Faptul că mai exist încă, se datorează numai doctorilor din Ploieşti, cărora nu ştiu dacă o să pot vreodată să le mulţumesc vreodată aşa cum se cuvine. M-am simţit schimbat după acea mare cumpănă. Nu ştiu dacă în bine sau în rău. Asta ar putea să ţi-o spună soţia mea. Mi s-a părut normal să scriu sub alt nume . Simon este celălalt nume al lui Petru, iar Don nu este un titlu de noblеţe, ci pur şi simplu vine de la Donator. Prietenii îmi spuneau aşa în şcoală. Eram un Donator de iluzii, adică le spuneam poveşti şi cred că le plăcea din moment ce mă solicitau s-o mai fac.

- Nu cred că Don Simon şi Petrică Sîrbu sunt una şi aceeaşi persoană. În proza ta apar deseori scene dure şi o violenţă a limbajului specifice cyberpunkului,

înroşite. Sudoarea îţi curge pe faţă şi piept, însă nu ai timp...

PASSWORD IS:...

"INQUEST!" aproape urli.

"INQUEST!"

❀❀❀

CROTHONUL este rece. Iar pielea ta caldă. Cu fierbânţeala şi nisipul lumii Egypte. Cum s-a făcut transferul?

Ecranul U-TV este sfâşiat din când în când sub presiunea fulgerelor.

"Ar fi mai bine să renunţi", te mângâie Fatma. "Puteai să crăpi în pustiu".

Uită-te la ea, Bartram. Pare îngrijorată. Sau chiar este. Dar nu înţelege ce animal ţi-a aprins creierul. Nu are feeling-ul creatorului. Nu este decât o femeie care îţi spune să renunţi. Nu vede dincolo de tine. Eşti al ei. Aşa crede. Are acel simţ posesiv al animalelor. Eşti al ei şi pericolul potenţial în care este posibil să ajungi o panichează. Pentru că eşti al ei şi nu suferă gândul să te piardă. Ce filozofie simplă! Între tine şi ea stă neînţelegerea. Dar nu brută şi violentă. Ci mai degrabă un filon de spirit pe care numai tu îl poţi subţia. Pentru că ea nu poate. Orizontul tău îl înghite pe al ei. Însă nu îi spune asta, căci se va simţi umilită. Şi va tace. Iar tu nu vei vrea să taci. Îţi trebuie vocea caldă care te întâmpină la sosirea ta din nicăieri.

Las-o să-ţi mângâie umerii, prietene. Nu-i spune nimic acum. Poate mai târziu să încerci o explicaţie cu ea. Dar va fi greu să-i răspunzi la întrebarea: "de ce o faci?" Va fi la fel de greu ca şi când te-ar ruga să-i defineşti adevărul. Ce este adevărul? Ce este adevărul? Ce este...?

10.

A venit vremea să revezi secvenţele şi să le montezi într-o ordine care să incite curiozitatea şi frica.

Oamenii stând cu ochii holbaţi la flăcări, apoi fugind sub orizont, călare pe mataruşti. Case înghiţite de gâtlejul de şarpe al focului, prim-planuri cu copii urlând de teroare, dezastrul apropiat înecând o lume virtuală. Oameni lovindu-se cu picioarele şi pumnii, ucigându-se unii pe alţii pentru un loc într-o maşină sau pe un maţarust de fugă, furnicar panicat revărsându-se în deşertul care frige aproape la fel de tare ca focul. Iar cerul este roşu, încins, străbătut de păsări Sonares şi beduinii urlă călare pe ele ca şi când dezastrul de sub ei le-ar astâmpăra ura de veacuri.

Moartea roşie. Fum de crematoriu uman.

Tu stai dincolo de zidurile flăcărilor şi oamenii nu te văd. Stai gol de emoţii, cu picioarele apropiate de arcul electric al focului.

Foc-piroman. O ecuaţie veche inventată de Iad.

Gros-plan, prim-plan. Oameni murind în masă sau în câte o secvenţă mică de suprafaţă, cu pielea umflându-li-se şi pleznind în băşici străvezii, devenind mumii carbonizate, eliberate de spirit.

Câtă ură, Bartram. De unde ai atâta ură în tine?

"Ai început teribil", îţi surâde Priama, acoperind cu trupul ei neted secvenţele derulate.

O priveşti gâtuit de emoţie, pentru că este întâia oară când îţi se adresează direct, ceea ce, după Regulament, înseamnă că ai intrat în TOP 100. Primii o sută dintr-un miliard şi jumătate.

"Ai număr de catalog 47, ceea ce nu este deloc rău. Urmează faza a doua", mai spune idolul, iar tu stai cu ochii în ecranul albit şi îţi vine să te tai felii pentru că nu ai reuşit să scoţi nici măcar un cuvânt.

Fatma zâmbeşte ironic, scufundată în colţul ei de lume.

❀❀❀

INFORMAŢIE ISTORICĂ:

La apusul soarelui, cei patruzeci de ofiţeri şi cele şase înalte doamne care au participat la complotul de la Turis au fost executaţi.

Câţiva ani mai târziu, Kanuas găseşte Cărţile lui Thot şi primeşte ordin de la tatăl său, Ramses al II-lea să le distrugă. Kanuas le ascunde şi dispare.

Evenimentul se petrecea în timpul festivalului "hebsed" de revigorare după treizeci de ani de domnie a faraonului.

MANUSCRIS - ANUL 1300 I.C. Dinastia a XIX-a.

11.

PHASE TWO.
IDENTIFICATION:
P. BARTRAM

RUN PROJECT U-TV MAN.

"Mai ai timp să renunţi", insistă Fatma.

Tu o priveşti o vreme ca să îi înţelegi cuvintele, căci starea de tensiune este prea puternică. Este clar că nu o să înţeleagă niciodată. Aşa că anclaşează memoria suplimentară, plină cu datele şi hărţile methatului.

PROBABILITY OF CREATING: 97,03 %

Un procent bun. Mai bun ca la faza întâi. Iată ce poate să facă un cuvânt bun din partea Prianei. Muşchii îţi stau înţepeniţi de aşteptare, iar creierul pare gata să explodeze.

THE EXPERIMENT WILL BEGIN IN 45 SEC.

"Spune-mi, Fatma, nu vrei să vii cu mine? Spune-mi", repeţi după ce îi vezi privirea străină.

"Eu sunt din lumea adevărată. Ai uitat?"

Iar tu te trezeşti în faţa flăcărilor, cu gustul amar al înfrângerii. Şi te uiţi în jur, la lumea aceea care îţi se pare prea largă.

❀❀❀

Focul mare s-a stins. Au rămas din ei, bucăţi izolate în câmpie, lângă corturile oamenilor refugiaţi din faţa Apocalipsului. Dinspre ei se aud urletele guturale ale mataruşilor prinşi în lanţuri grele de bronz, stând aplecaţi peste măruntaiele cleioase ale varuşilor de deşert, aruncaţi de oameni.

Peste nisipul afânat se târăşte fumul greu, pestilenţial, răsuflarea morţii prin ardere. Iar beduinii urlă la o mie de picioare în aer, cocoşaţi pe păsările cu gheare de wolfram şi nu îndrăznesc să atace marea de exilaţi ai focului, întinsă până departe în zare.

Când te vei hotărî, vei trece. Căci va mai trece un timp până ce inima se va dezgheţa din crusta spaimei. Până atunci lasă aerul de hoit să-ţi intre prin nări şi lasă-i trupul negru să-ţi murdărească faţa. Să fii asemeni lor. Nu încendiatorul şi blestemul seminţei.

"Aşează-te!" îţi spune imperativ bărbatul care scrijeleşte nisipul. Nu se uită la tine, însă vocea lui te pătrunde. Sau poate frica te face din nou prizonierul ei.

Te aşezi fără să spui nimic şi îţi ţii ochii în pământ ca ei să nu-ţi vadă crisparea. Pentru că acum te priveşte.

"Sunt omul companiei", mormăie în barbă şi abia atunci îţi ridici ochii privindu-i cu atenţie.

Ce joc nou este ăsta, Bartram? Ce joc în care să se amestece compania?

"Nu te uita la mine aşa", zâmbeşte cleios. "Sunt aici ca să te ajut".

"Ce caută compania în lumea asta?" îl spui uluit, gelos totodată, că cineva din afară a intrat în intimitatea ta.

"Lumea U-TV", te corectează cu glas egal.

"Lumea U-TV făcută de mine!" te ambalezi.

"Stai!" ridică ei mâna. "N-o lua aşa. De ce nu vrei să crezi că sunt aici numai să te ajut?"

"Pentru că n-ai ce să cauţi aici! Tu nu poţi fi aici! Toţi oamenii ăştia, tot ce vezi în jurul tău, sunt creaţiile mele!"

Lângă voi pâlpâie focul. Iar ei, cu umbrele furişate pe care le închipuie, accentuează tensiunea.

Bărbatul te priveşte. Calm, cu buzele arcuite într-un început de zâmbet. Ca şi când te-ar ironiza. Iar tu eşti furios, prietene. Furios că îţi-ai pierdut luciditatea. Căci poate el va tace şi nu va mai încheia ceea ce începuse să-ţi spună.

"E lumea ta", este de acord bărbatul şi ochii ca două bucăţi de cer i se aprind dintr-o dată. "Dar eu am prospectat-o".

Poftim, prietene. Ce vrăjeli îţi îndrugă! Acum o să-ţi spună că este methatul tău. Dar nu cel pe care tu îl ştii amestecat între cablurile unei console de P.L.V. (prospector de lumi virtuale). Cine ştie ce minciună va scoate! Căci el nicicum nu are ce căuta lângă tine.

"Chiar dacă nu crezi", îţi ghiceşte gândul methatul, "sunt methatul tău. Există ca orice din acest mare puzzle pe care l-ai închipuit şi asta este noutatea companiei. Este adevărat că tu ai făcut ce se vede în jurul nostru. Creierul tău a făcut-o. Dar creierul tău înseamnă şi unitatea suplimentară şi microprocesorul HUNTER prin care îţi trimit date. Iar în una din ele este şi informaţia mea genetică. M-ai reconstruit inconştient, pentru că eu eram acolo pus de companie. Şi am explodat izolaiţi cu celelalţi oameni imaginaţi de tine."

Acum omul tace. Vocea lui calmă a amuţit. Însă ceva în echilibrul balanţei sale s-a stricat. Pentru că ridurile i s-au accentuat.

Ce crezi, prietene? D-ala i se strâmbă faţa? Sau pentru că nu ştie să se facă înţeles? Tu ce dracu' crezi?

"Ştiu că mai ai îndoieli", îţi spune crispat. "Tu ţi-ai imaginat methatul undeva lângă o consolă de P.L.V. Aşa a şi fost. Dar Monştrii Sacri cred că jocul va fi mai interesant acum. Pentru că ai o misiune grea, iniţiatule. Nu

*AVERTISMENT! ÎNTOARCEŢI-VĂ
Parola este :...*

dar în totală discordanţă cu ideile tale despre lume şi cu felul tău de a fi. Există o demarcaţie clară între scriitorul Don Simon şi omul Petrică Sîrbu?

- Crezi că m-ar mai citi cineva dacă aş scrie de pildă: "vai, ce frumos este câmpul ăsta cu floricele!"? Dar hai să-ţi răspund. Eu cred că fiecare dintre noi are un animal în intestine. Mai cred că unii au chiar câte două! Important este să ştii să-l înăbuşi. Eu când îi simt ghearele, îl las să iasă pe hârtie. Mai zici de limbaj. Limbajul nu este caracteristic cyberpunkului. Îl poţi găsi în orice curent literar. Cineva care se apucă să scrie despre o societate anume, trebuie să-şi imagineze şi cum vorbesc personajele. Iar dacă acea societate este decrepită, normal este ca şi personajele, marea lor majoritate, să fie la fel. Doar societatea inventează limbajul, nu invers.

Spui: "în totală discordanţă cu ideile tale despre lume şi cu felul tău de a

poţi reuşi singur. Este şi foarte important pentru mine. Poate o să-ţi spun într-o zi de ce."

Omul este crispat şi pare stingherit de parcă ţi-ar desluşi un început de adevăr intim. Îţi vine să-l crezi, Bartram?

"Eşti pe nivel superhigh şi poate nici nu ştii. Dar coeficientul tău speculativ le-a bătut pe toate celelalte un miliard şi jumătate. În plus, ţi-ai propus să construieşti o lume în care Monştrii Sacri urmăresc ceva."

"De ce nu-şi exprimă dorinţa la începutul ciclului?" îl întrebi cu răutatea neîncrederii.

"Ce să facă?!" pufneşte bărbatul şi gura i se deschide grotească, arătându-ţi dinţii galbeni." Păi asta înseamnă să vă trăsese voua un drum şi atunci imaginaţia ar rătăci pe dunga aia. Ar fi captiva inconştientă a unei matrici. Nu, iniţiatule. Monştrii Sacri îţi urmăresc opţiunile din umbră. Ei nu vor să vă influenţeze acţiunile. Tu ţi-ai ales ceva ce îi interesează. De aceea mi-au copiat structura şi au indesat-o în memoria ta suplimentară."

"Asta nu înseamnă că vor să-mi dirijeze acţiunile viitoare?" râneşti convins că l-ai prins cu mâinile.

"Nu. Eu o să te las să alegi şi te voi ajuta să faci ceea ce doreşti. Nu contez în acest joc. Pot să mă îmbolnăvesc de bienoragie sau de orice altă boală, însă după ce tu îţi vei fi atins scopul. Eu nu trebuia decât să te întâlnesc. Nu mi-a spus nimeni când. De aceea am ales acest moment de început ca să fiu cinstit faţă de tine şi tu să ştii cum stau lucrurile. N-o să fii tot timpul aici. Eu da. Şi o să îau imagini pentru tine."

"Ar trebui să te cred?" îl spui puţin plictisit de această discuţie căruia nu-i vezi capătul.

"Trebuie să mă crezi. Căci o să-ţi relev finalitatea. Cartea lui Thot a existat în lumea adevărată. Deci există şi în lumea ta. Paginile din ea sunt rupte din Creaţia Divină. Iar dacă le găseşti, atunci compania poate să termine Compendiul Genezei. Şi Monştrii Sacri vor turna un film după el, care va fi filmul secolului. Al tuturor vremurilor. Iar gloria lor va fi şi a ta."

Te uiţi la el atent. Căci aşa crezi că trebuie. Să-i simţi orice tresărire a muşchilor. Dar tresar oare muşchii unui android când minte?

"Asta nu înseamnă să urmez un traseu al Monştrilor Sacri? Ce mi-a spus mai devreme?"

"Nu este acelaşi lucru, dar nu suport gândul că poţi pierde timp. Cândva tot ai fi ajuns aici. Mai trebuie să-ţi spun că în realităţi similare ale lumii Egypte au mai fost

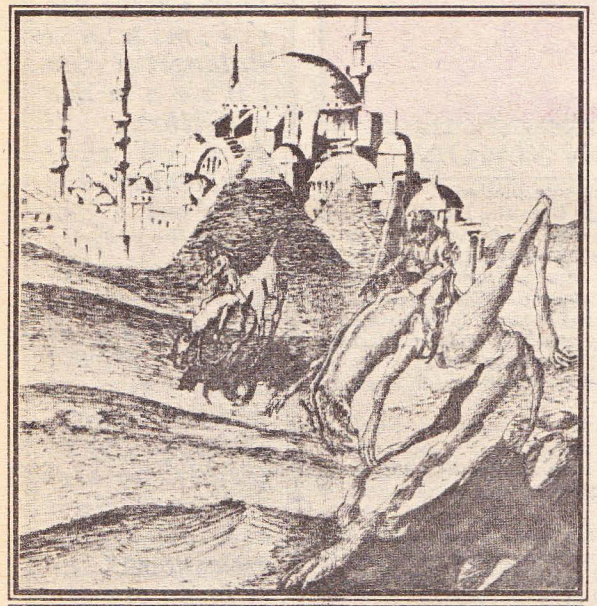

grafică - ADRIAN LASCU

câţiva U-TV. Iar când se atomizau în viaţa reală, ceva se întâmpla. Ajungeau în CROTHON ca nişte mormane de cioburi. O grămadă de cioburi cu un cap deasupra. Fisurat şi el de parcă ar fi fost încercat la compresiune. Şi asta este adevărul pur. Dacă vrei să-l vezi, înfige-ţi falanga ta INQUEST în podul palmei mele. Dar poate nu meriţi."

"Crezi că ar fi un handicap?" îl întrebi din ce în ce mai convins de coerenţa cuvintelor lui, însă mintea ta aleargă la scene mult mai dure ca aceea pe care ţi-a descris-o.

"Ar fi?" te întreabă şi el, dar întrebarea lui ascunde şi acel: "Vei merge mai departe?" Iar tu taci, însă ştii că o vei face. De-ar fi nevoie să faci exhibiţionism în faţa Prianei. Căci vrei să-ţi atingi scopul.

Te ridici drept şi resorturile minţii pulverizează pârghiile care o ţin în frâu. Orizontul se albeşte şi urlă înfundat, iar pământul se crapă.

"Ce faci?" ţipă isterizat la picioarele tale, însă tu nu îl priveşti. Nu aşa trebuie să te porţi? Nu eşti tu cel care face ce vrea pielea lui?

Oamenii ţipă disperaţi sub teroarea cutremurului, sub teroarea atâtor catastrofe care cad peste ei într-un timp aşa scurt, iar mataruşii se smulg din lanţuri şi umbrele lor uriaşe mătură corturile şi maşinile.

❀❀❀

"Eşti dur cu lumea-ta", îţi şuşură Fatma în ureche, ghemuindu-se la pieptul tău, după ce ecranul înghite şi ultimile secvenţe din montaj. "Aş putea spune că eşti de-a dreptul despotic. Prea multe morţi violente, incendii, cutremure. Te-ai gândit că vreodată ai putea să mori acolo?"

"E riscul meu", râzi jucându-te cu părul ei negru ca abanosul.

"Iar tu", continuă ea, "pari aşa mic în lumea aia."

"E greu de trăit acolo, Fatma. Nu este Edenul. Iar dacă aş fi făcut o lume în care totul să fie dozat cu grijă, în care să nu se întâmple nimic, ar fi fost o plictiseală totală. Cine crezi că s-ar fi uitat la ei mai mult de câteva secvenţe?"

"Îţi doreşti gloria?", zice serioasă, suindu-se pe tine şi trupul tare îţi şterge pielea plină de cicatrici. "Eşti la fel ca orice dictator care a făcut umbră pământului. Deci eşti mort înainte de a te naşte, pentru că nu eşti tu."

Te loveşte cu pumnii ei mici peste piept şi râde. Iar tu, P.Bartram, o strângi în braţe şi sângele îţi fierbe în vene.

"Eşti un dictator", hotărăşte ea. "Un nenorocit de dictator, o scârbă de dic..., un împuţit de..., un..."

12.

INFORMAŢIE ISTORICĂ:

"S-a dus atunci acasă, şi-a procurat papirus şi o cană de bere, a scris formulele secrete din "Cartea lui Thot" pe papirus, le-a spălat cu bere şi a băut berea.

Astfel, toată ştiinţa marelui magician a fost asimilată. Dar Thot se întoarse din tărâmul morţilor şi se răzbună teribil."

BRIAN BROWN - "THE WISDOW OF THE EGYPTIANS"

Carte citată de LIN CARTER în antologia "GOLDEN CITIES, FAR"

❀❀❀

PHASE THREE.
IDENTIFICATION:
P BARTRAM.
RUN PROJECT U-TV MAN.

"Cândva am fost worker", îţi spune menthatul, suflând fumul în sus. "Ştii tu ce-nseamnă asta? Ştii măcar ce-nseamnă să lucrezi îndobitocit?"

Taci. Căci şi el tace. Şi îl priveşti pe furiş faţa netedă. Cum adică worker, când el este enthat?

"Te miri, nu? Însă a fost posibil pentru că am crezut tot timpul că îmi pot folosi altfel facultăţile. Vinto Segada, cel adevărat, a murit undeva într-o zonă workers."

"Este cea mai mare vrăjeală pe care sunt în stare s-o aud." îi spui şi chiar nu crezi.

"Ai auzit de zonele workers, iniţiatule?" te întreabă şi vocea nu trădează faptul că afrontul tău l-a marcat. "Ai auzit de traficanţii de droguri, de crime, de tot ce înseamnă apanajul vieţii la marginea civilizaţiei? Ştii tu ce se petrece în locurile alea?"

Îl studiezi curios, pentru că tot ce spune nu poate fi adevărat. Nu poate fi adevărat aşa ceva în lumea Svolsen, în lumea perfectă închipuită de Sfinxul-artizan al structurilor moderne.

"Ar trebui să te atomizezi odată acolo." continuă să-ţi vorbească în surdină. "Căci nu-ţi trebuie imaginaţie să creezi ură, violenţă şi mecanicismul la un loc. Ele există. Nu trebuie decât să le vezi şi să le montezi aşa cum vrei. Am fost worker şi asta este adevărat. Şi am vrut să fiu U-TV ca tine. Însă n-am putut şi atunci am devenit menthat."

"Vrei să spui", îi zici furios, pentru că tot nu crezi nimic, "că ai renunţat de bună voie să fii worker?"

"Sigur că asta spun", se strâmbă la tine. Ce este aşa greu să crezi? Ce mare scofală să fii om. Când eram worker montam ecrane U-TV. Le montam în serie. Terminam unul, începeam altul. La nesfârşit. Ce găseşti atrăgător în asta?"

Întrebarea lui te lasă mască. Nu te-ai gândit la ea niciodată. De ce te-ai fi gândit? Tu eşti U-TV.

"Făceam ecrane, iniţiatule. Ecrane pe care lucraţi voi. Nici măcar n-am văzut vreodată cum se face un film al vostru. Eu ştiam să montez acele ecrane, după o schemă. Toată lumea workers era o schemă. O luai în stânga, sau în

fi". Ce ştii tu despre cum văd eu lumea? Văd cioburi de lume. A crăpat în mine viziunea despre lumea perfectă. Cu riscul de a mă repeta, am să-ţi spun ce cred eu despre lume. Dumnezeu a inventat lumea, nu? El a făcut Raiul, dar şi Iadul, ca să fericească pe unii şi să-i pedepsească pe ceilalţi. Credinţa mea este că Iadul este chiar această lume despre care vorbeşti tu şi în care trăim cu toţii. Cât despre felul meu de a fi, ai dreptate. El este sublim şi antagonic faţă de ceea ce scriu, sper că-ţi place ce modest sunt.

Dacă există vreo demarcaţie între Petrică Sârbu şi Don Simon? Sigur că da. Petrică Sârbu a crăpat în 1993. Don Simon nu este o extensie a lui. Este pur şi simplu altceva.

- Cea mai mare realizare, cea mai mare dezamăgire?

- Raluca se numeşte cea mai mare realizare. Are şase ani şi îi cultiv creativitatea. Încep să-i spun câte o poveste, inventată, desigur şi o rog să continue. Şi ea o face. Nu ai crăpa de emoţie la aşa ceva? Orice om are doza lui

colaj - DON SIMON

dreapta. Sau te duceai dracului. Cui păsa? Erau alţii care-ţi doreau locul. Întotdeauna era cineva care o ducea mai rău decât tine."

Liniştea se strecoară printre voi.

Menthatul este crispat, cu faţa răvăşită de riduri accentuate. Parcă ar fi îmbătrânit dintr-o dată.

Ce zici despre toate astea, prietene iniţiat? Nici n-ai ştiut de ele. Şi totuşi neîncrederea te roade ca un vierme. Pentru că tot ce ţi-a povestit pare incredibil. Iar dacă ar fi adevărat, atunci...

Atunci, ce? Ce s-ar schimba în lumea asta dacă tu ai şti că este adevărat?

❀❀❀

"Astăzi a rulat PSYCHO-24, Bartram. Şi Zeffirelli a folosit în cadrele lui pasărea Sonares. Pasărea imaginată de tine."

Zâmbeşte când îţi vorbeşte şi aşteaptă explozia pe faţa ta. Căci ea vine, prietene. Indiferent cât de bine ai încerca s-o ascunzi.

Lasă-te pradă împlinirii. Pentru că asta înseamnă împlinire. Ceva din lumea ta a trecut prin ochii celorlalţi şi a devenit un punct de referinţă.

Nu te mai gândi la menthat. El te-a mânţit. Nu se poate să nu fi mânţit.

13 Eşti undeva în valea Giseh. Marea vale în care faraonii de altădată îşi pregăteau casele în care urmău să fie izolaţi de lume. Căci faraonii, chiar şi morţi, trebuiau să fie intangibili.

Piramidele tremură în zare sub undele de şoc ale nisipului încins. Parcă ar fi tăiate.

Tu eşti un punct pe întindere nesfârşită, sau, mai degrabă, eşti doar un atom al acelui punct. Căci ţi se pare că eşti atât de mic, încât ai senzaţia că gravitaţia încearcă să-ţi sugă trupul. Eşti aproape nimic, Bartram. Ce alurea să ştii că exişti şi totuşi să fii pur şi simplu fără să ai senzaţia că eşti.

Ce crezi de acest joc de cuvinte, prietene?

Menthatul tău este lângă El Kais, însă vocea lui răzbate în subconştientul tău. Şi îţi spune să vii. Iar tu tremuri de emoţie, gândindu-te că poate a găsit Cartea. Ar fi prea simplu. Iar imaginile pe care le-ai luat până acum ar fi prea puţine pentru un documentar de forţă. Îţi mai spune că ai intrat în primele zece locuri şi ştirea te înnebuneşte, căci n-ai fost niciodată atât de sus. Asta înseamnă un loc în Administraţia U-TV. Ce ţi-ai putea dori mai mult? Te va lăsa oare şarpele ambiţiei să te resemnezi în această postură?

Îţi vei trage gluga peste ochi, ca oamenii să nu-ţi vadă emoţia şi vei merge spre locul de închiriere al mataruştilor. Să nu te opreşti printre comercianţi. Ei vor vrea să-ţi bage pe gât efigii ale lui Ra, Ptah şi Seth. Însă tu să treci mai departe fără să-i priveşti.

Te vor opri şi vânzătorii de maşini uşoare, pe pernă de aer. Ar fi mai bine să alegi o maşină, decât un matarust. Deşi nu merge mai repede. Este însă mai sigură. Căci mataruştii încă mai au, adormit în minte, instinctul animalic al violenţei.

Dar oamenii nu-l au?

Cum sună, Bartram, să spui că oamenii au instincte animalice? Alege un mobil cu ogive sub aripi, pentru că nu ştii la ce pericole te expui în deşert. Şi mai ai grijă ca atunci când bagi mâna în sintetizatorul de monedă, să nu scoţi mai mulţi bani decât trebuie. Altfel vei da de bănuit şi te vei face ţinta unui potenţial atac.

Ar fi o tâmpenie să mori, cu maţele în nisip, într-o lume care n-ar fi existat fără tine.

Grăbeşte-te să ajungi la El Kais, căci menthatul te aşteaptă. Lasă praful să acopere comunitatea şi ia-o spre sud, de-a lungul Nyiului care străluceşte ca o piele de şarpe sub suliţele soarelui.

de fantasme în subconştient. Dar nu oricine o scoate pe tapet. Depinde dacă îl canalizează cineva sau nu. Sau dacă are o pârghie capabilă să se anclaşeze cândva. Cam asta stă la baza unui creator. Aşa, cel puţin, cred eu.

În general sunt fericit. Am o soţie care mă înţelege, o familie care mă iubeşte aşa cum sunt, prieteni foarte buni. Nu mă pot văita că sunt faultat la orice demers nonconformist pe care îl întreprind. Pentru că îmi place să cred că sunt nonconformist. Sunt născut sub semnul Balanţei şi asta înseamnă echilibru. Şi cred că sunt echilibrat din moment ce patimile politice mă lasă rece. Dar politicul înseamnă şi social. Deci mă lasă rece şi socialul. În consecinţă sunt fericit. Ce zici de asta? Nu-i aşa ca logica mea suferă?

Cât despre cea mai mare deziluzie, ce rost are să o spun? Atât de multe sunt în jurul nostru, încât ce ar mai însemna să scot şi eu una?

- Care sunt,

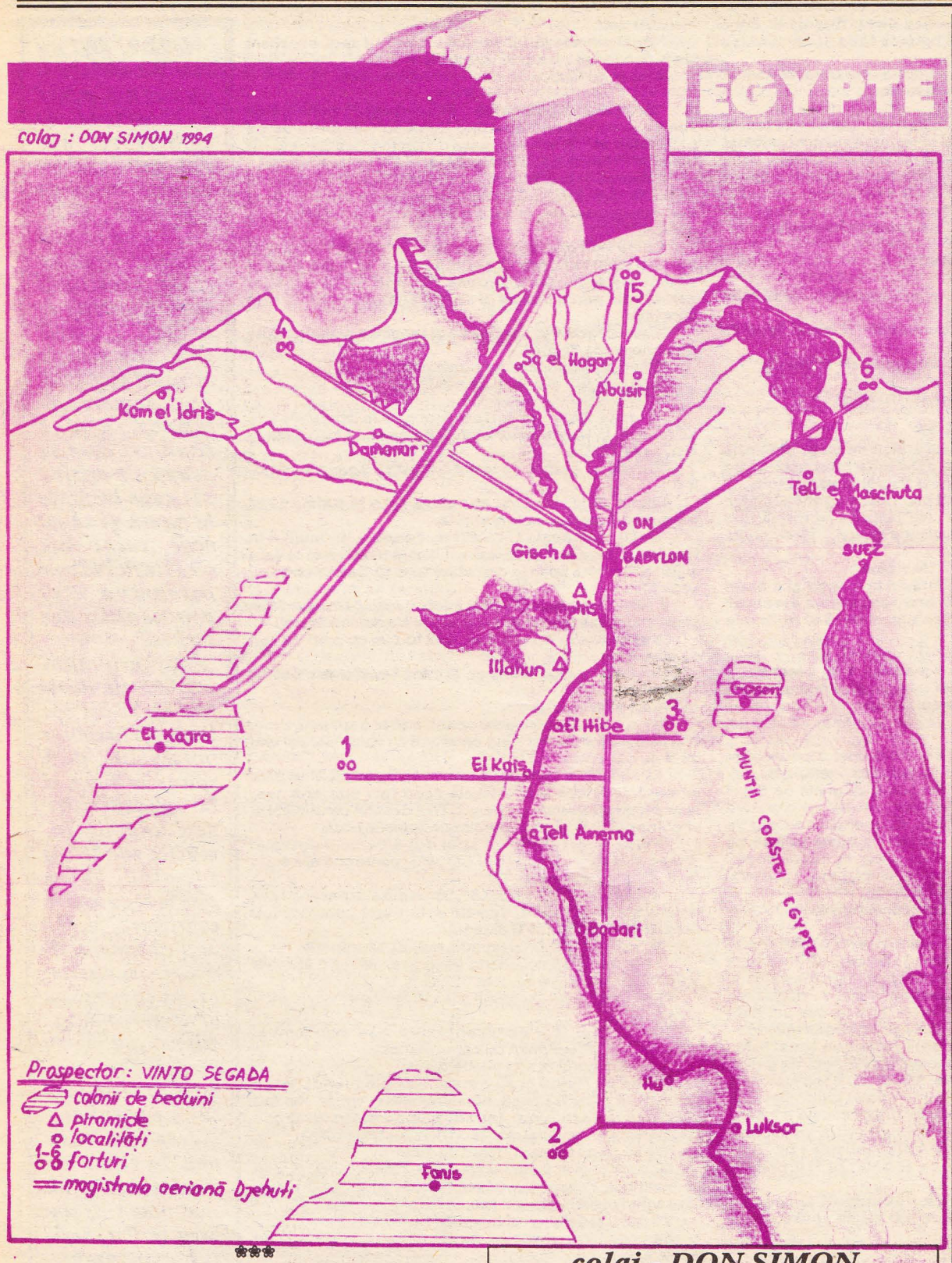

colaj - DON SIMON

"Uită-te la astea", râde menthatul, tolănit între perne şi obrajii i se surpă când trage din narghileaua de cristal. "Uită-te la formele lor, sondează-le mintea să vezi de ce sunt în stare. Cu ce artificii inimaginabile vor şti să satisfacă animalul din tine. Uită-te şi alege."

Te aşezi lângă el şi îţi aşezi cizmele pline de praf pe uriaşa tavă cu răcoritoare.

Beduinii te privesc încruntaţi, cu mâinile pe cuţitele încovoiate. Până şi muzica tace câteva clipe. Însă ţie nu-ţi pasă.

"Ridică-ţi picioarele d-acolo!" mormăie menthatul.

"Cartea. Ai găsit-o?"

"Ridică-ţi picioarele dacă nu vrei să ne belească."

Îţi încrucişezi picioarele sub tine şi muzica revine, iar femeile, cu pielea lucind de sudoare, îşi reiau mişcările sincopate, erotice.

"Răspunde, menthatule!"

"Cartea este la beduinii din vest, închisă într-un vacuum din oţel inoxidabil. Aşa stă de mult timp. Ne aşteaptă, iar noi mai avem destul timp. Să ne bucurăm de ei."

"Ascultă, măi" îi zici fierbând de mânie. "Nu mai este atât de mult timp cât crezi şi vreau să se termine totul!"

"Şi ce-o să faci?" mormăie doar pentru mine. "O să faci o gaură în mine? O să-mi dai foc? Fă-o!"

"N-am chef de glume."

"Ia-ţi o femeie şi fă ce vrei cu ea. Poţi s-o pui să stea în

după părerea ta, deosebirile între generaţia noului val şi generaţia '90?

- Sincer să fiu, mă deranjează catalogările. Tu sau Ionuţ îi spuneţi lui Cătălin Ionescu: "optzecist", sau "newwave".

Eu ştiu că pe el îl deranjează, pentru că nu scrie mai puţin bine decât "nouăzeciştii". Cătălin are calităţi la care şi eu aspir, vorbesc de estetica literară. Şi nu numai el este în cauză. Diferenţa între noi şi ei, acei "ei" cărora voi le spuneţi "optzecişti", este că noi nu suntem aşa de patetici şi că folosim un limbaj mult mai incisiv. Atât. Şi Cătălin şi Ovidiu, sau oricare dintre acei oameni cărora le căutam urmele în urmă cu câţiva ani, scriu la fel de bine şi acum. Eu nu m-aş grăbi să-i cataloghez. Sub nici o formă. Nici mie nu mi-ar conveni ca peste câţiva ani, cineva să-mi spună: "nouă--zecistul ăla". Ca şi cum aş fi depăşit.

- Nu cred că cineva din generaţia lui Ovidiu Bufnilă, Mihail Grămescu sau Dănuţ Ungureanu s-ar simţi deranat de această - să-i spunem cata-

limbă. O să stea fără să te întrebe de ce. Bucură-te. Până deseară nu plecăm. Aşa au hotărât ăştia şi când ei iau decizii, atunci aşa rămâne."

Te ridici şi menthatul se uită la tine cu ochii măriţi. Simţi că îţi ascunde ceva şi eşti furios.

"Ce dracu' vrei să faci?"

" Daţi-vă la o parte! urli la beduinii care închiseseră ieşirea din cort, însă ei stau şi te înfruntă cu ochii sticloşi. Tragi direct, răsucind teaca armei şi explozii de scântei orbesc intimitatea. Îl apuci pe menthat de coama albă de păr şi îl tragi printre beduinii sfârtecaţi de jetul acceleratorului. Afară ceilalţi urlă şi vin în fugă, iar păsările Sonares ţipă sinistru, aşteptând să se înalţe.

WARNING:

DO NOT PASS THIS LIMIT.

DANGER! *

Literele îţi joacă sub retine, ca nişte flăcări. Însă furia te îneacă.

" N-o să faci asta!" ţipă menthatul. " N-o poţi face! L-am atins!"

Îl scuipi în faţă şi îl loveşti cu picioarele în coaste.

PASSWORD IS:

" INQUEST!" mu rmuri eliberat. Cu furie.

Dezrobit.

❀❀❀

" Nu-l atinge, Fatma!" îi spui sfârşit de viaţă şi femela se retrage înspăimântată, cu ochii ţintă pe mormanul de cioburi peste care rânjeşte capul fisurat al menthatului.

Te ridici cu senzaţia că îţi pleznesc muşchii şi intri în camera de decontaminare, iar jeturile te întâmpină odihnitoare. Când ieşi, Fatma plânge într-un colţ, cu capul în palme.

" Linişteşte-te", o mângâi. " Va fi bine."

Iei capul menthatului, cu infinită precauţie şi îl aşezi pe grila decodificantă, apoi branşezi câţiva electrozi subţiri din wolfram în apofiza zigomatică şi în fosele temporale.

RUN PROJECT U-TV MAN.

Imaginea este sfâşiată de paraziţi, însă computerul analog o redimensionează şi o reinterpretează, astfel încât ai ocazia să vezi înregistrările din caseta de memorie a menthatului. Imagini şocante, aşa cum spusesem.

O hărţuire de mai bine de o oră a unei caravane de către beduinii călare pe păsările Sonares, mataraţi tăiaţi în două, cu maţele revărsate din burtă, eliberate de tăişul ghearelor de wolfram ale păsărilor, oameni cu capetele turtite de ciocurile puternice, sau chiar descăpăţânaţi de lamele îataganelor beduine, păsări de luptă înfipte cu ciocul în nisip, arzând mocnit, ascunse de fumul negru, rămăşiţe de mobile de luptă, cuţite, lănci, puşti automate, aruncătoare, obuziere, azvârlite în nisip.

Urlete, demenţă, izvorâte din gâtlejul muribunzilor.

Praf.

Apoi imaginea se transformă în semiobscuritate, la început nu distingi nimic în afara gâfâitului sufocat, apoi vezi trupuri lucind de transpiraţie, goale, unul peste altul, într-o fantezie erotică inimaginabilă, contorsionându-se, cu muşchii gata să crape sub piele, nici un cuvânt, doar gemete, horcăieli animalice, ataţate de instinctul primar.

Din nou se schimbă decorul. Apare un tunel lung, săpat în piatră, cu artefacte stranii, spânzurate de pereţi, în colcăiala şerpilor cu coamă, băloşi, cu ochii injectaţi, făcliii arzând în firide ascuţite şi o uriaşă criptă din oţel, lucind albastru în lumina slabă. Iar cripta emană o lumină ciudată când o atinge gheara şi pereţii devin transluciZi, arătându-ţi o uriaşă holoGramă reprezentându-l pe Thot. Sub ea vacuum-ul zumzăie ca şi când ar fi o unitate electrică de forţă.

Gheara se întinse, atinge vacuum-ul şi imediat zumzetul se accentuează, iar de sub pielea păroasă apar fulgere subţiri, albicioase.

REPLAY.

Menthatul îşi întinde gheara spre vacuum. Imaginea se derulează cu viteză foarte mică şi vezi secvenţă cu secvenţă momentul când atinge obiectul. O sclipire de o clipă în momentul atingerii şi ceva se varsă sub pielea menthatului. Ca un şuvoi de energie, vizibil.

"Când l-am atomizat, odată cu mine, mi-a spus că l-a atins. Cred că de această atingere este vorba. Atingerea fatală."

"Poate va fi fatală şi pentru tine. Nici măcar nu ştii dacă este posibil să existe vreo protecţie care să te ferească să-l atingi direct. Căci acest nemaipomenit obiect, indiferent ce ascunde înăuntru, are germenele distrugerii."

Fatma se uită spre capul fisurat al menthatului.

"Te-ai prins în joc. E seducător, nu?" îi spui, conştient de furtuna care s-a declanşat în creierul ei.

Însă ea nu răspunde, căci este înfricoşată.

❀❀❀

"Eşti pe poziţia a doua", îţi zâmbeşte Friana pe un fond indigo, cu un zaracusc de casă frecându-se de picioarele ei. "Şi asta nu este o imagine înregistrată. Îţi vorbesc în direct aşa cum merită un U-TV MAN adevărat."

Inima nu-ţi mai bubuie în urechi, cum ţi-ar fi bătut altădată, deşi Friana este mai frumoasă ca oricând. Şi îţi vorbeşte numai ţie, în faţa unui miliard şi jumătate de oameni.

"Menthatul meu este o grămadă de cioburi", îi spui şi aştepţi să vezi vreo reacţie pe faţa ei. Însă Friana zâmbeşte aşa cum o făcuse şi până atunci. Deodată zaracuscul parcă tresare şi se holbează cu ochii lui roşii spre tine.

"Este alegerea ta", spune ea şi imaginea piere înghiţită de un nor uriaş de praf.

Fatma îţi cuprinde gâtul cu mâinile.

"Eşti numărul doi. Nu-ţi ajunge?"

"O să merg până la capăt."

"Ascultă, Philip, ce-ar fi ca răspunsul la întrebările tale să fie aici, în teasta menthatului? Poate nişte informaţii în sistemul LOCUS."

"Ce ştii tu despre sistemul LOCUS? Doar nu eşti U-TV."

Fatma râde, însă îşi ascunde faţa în palme şi te priveşte printre degetele răsfirate.

"U-TV este peste tot, fraiere. Pe toate drumurile, în toate barurile, chiar şi în w.c.-uri există monitoare. O fată sălitoare ca mine bagă la cap chiar fără să fie dependentă social."

Îi prinzi încheieturile şi îi înlături mâinile de pe faţă. Vrei s-o priveşti în ochi, în blestemaţii ăia de ochi violeţi.

"S-ar putea să fie aşa cum spui tu. Dar eu cred că eşti o spioană."

Mai întâi se uită la tine ca şi când i-ai fi tras o palmă, apoi râse.

"Ce serios ai spus-o!"

"Bine, atunci recunoaşte că eşti măcar o spioană mică, una pe care ţi-o bagi în fund când eşti un spion mare şi vrei să ai cu tine unul mai mic."

"Ei, da", râde femela. "Sunt o spioană mică. Una care întredeschide uşa şi te priveşte când faci duş, una care te-ar propti cu spatele de perete, ţi-ar desena conturul şi s-ar culca cu ei. Sunt o nenorocită de spioană mică."

"Poate ai dreptate", îi spui după ce se linişteşte. "Poate este ceva în sistemul LOCUS, pentru că are sigur unul, ca orice android U-TV."

"Te-ai gândit vreodată", spuse ea, aparent fără legătură, "că şi Friana, femeia asta după care mor toţi nebunii U-TV, ar putea fi android?"

"Nu este!" îi răspunzi repede, poate prea repede.

"Ţi-e teamă să nu îi strici imaginea. Să nu îi spulberi aura falsă cu care vă dă gata."

O respingi încet cu braţul şi ea îţi strânge mâinile între genunchi.

"De ce n-ar fi şi ea un androNic, aşa cum sunt şi Monştrii Sacri?" murmură cu capul plecat.

"Taci din gură!" îi zici printre dinţi.

Fatma se ridică şi se apropie de glasvand. Afară plouă. Apă grea, leşioasă, adunându-se în rigole, rupând imaginea în fâşii lungi. Iar străzile sunt pustii. Nici o maşină. Nici un om. Nici măcar un blestemat de câine.

"De ce să nu fie aşa?" rosteşte încet.

Iar tu strângi în pumni braţele CROTHON-ului, în timp ce cuvintele Fatmei fac o breşă nouă într-un halou intim din centrul universului tău secret.

Te ridici şi dai drumul înregistrării menthatului.

Se vede tavanul criptei, cu două simboluri pe care nu le înţelegi:

Le vezi doar câteva clipe, pentru că imaginea se cutremură ca şi când menthatul ar sta cu faţa în sus pe o placă vibratoare.

Cu primul simbol nu poţi face o similitudine, însă al doilea seamănă cu o jumătate de ochi. Ochiul cui? Al lui Thot? Al Divinităţii Supreme?

Imaginea se răsfrânge în fulgere subţiri şi se stabilizează pe vacuum-ul aflat la câţiva paşi. Apoi vezi mâinile menthatului, roşii, pline de ulceraţii, ca şi când le-ar fi ţinut în foc. Se aude un urlet. De groază? De durere?

Secvenţa îşi pierde din claritate.

** AVERTISMENT:*
NU TRECEŢI PESTE ACEASTĂ LIMITĂ.
PERICOL!

-logare, deşi nu este o catalogare nu este nici măcar o încercare de catalogare, dar voi cei care vă ocupaţi acum de cyberpunk , EXISTAŢI - fie că unii recunosc, fie că nu şi vă constituiţi într-o generaţie de scriitori. E nevoie de o demarcaţie între voi şi ceilalţi, de o demarcaţie temporară până când cei care se ocupă de critică vor pune lucrurile la punct. Şi că tot veni vorba de CYBERPUNK, ce înseamnă el pentru tine, dar scrisul?

- Cyberpunkul este una din ramificaţiile acelui gen literar care face introspecţie, n-aş spune în viitor, ci în subconştient, deci una din ramurile solide ale s.f.-ului. Eu am găsit în el un mod de exprimare şi, în acelaşi timp, scriindu-l, am rezolvat pariul cu mine, un pariu care născuse dilema: poţi sau nu s-o faci.

Cât priveşte scrisul... Scrisul este marea mea pasiune. În el mă ascund atunci când sunt prea trist sau prea fericit. Scrisul este ascunzătoarea perfectă a mecanismului care reglează pârghiile metabolismului. Atât.

A consemnat,

ADRIAN BĂNUŢĂ

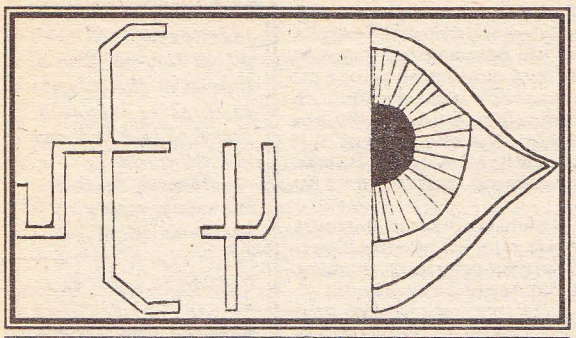

grafică - DON SIMON

Câteva minute ecranul este o ingrămădire de explozii miniaturale. O sită închipuită de pixwli în alb şi roşu.

14.

PHASE FOUR.
IDENTIFICATION:
P.BARTRAM
RUN PROJECT U-TU MAN.

laserii roşii din ochi înghesuie noapte sub traiectorii rectilinii, până departe, la câteva mile.

Creasta ascuţită care îl pleacă dintre ochi este o ingrămădire de platoşe străbătută de reţele periferice, rectilinii, care leagă între ele unităţi dispersate ale sistemului cerebral.

"Vrei să mănânci?"

Tresari şi întorci capul cu repeziciune, ca şi când ai fi primit un şoc electric. Te uiţi cu greaţă la camea arsă a şarpelui şi îţi vine să vomiţi.

"Nu vreau să profit de bunăvoinţa ta."

"Mănâncă", insistă şi reteză o bucată din şarpe, pe care ţi-o întinde ţinând-o între degete.

"Eşti străin", spune privindu-te mai atent.

Încă mai stă cu mâna întinsă şi ochii lui te sfredelesc până în adâncul sufletului.

"De unde eşti? Din Ghanandu?"

"De unde ştii că sunt străin?"

"Un om din ţara Egypte n-ar refuza niciodată ospitalitatea unui beduin."

"Iartă-mă că te refuz, însă chiar nu mi-e foame", îl spui şi te ridici. "Mai bine aş pleca."

Câteva clipe liniştea este atât de grea, încât ai senzaţia că inima îţi bubuie. Omul îşi duce mâna dreaptă după cuţitul de la şold.

Ei, nu, că asta-i bună! Acum te ameninţă şi peste câteva clipe o să-ţi arunce împuţitul ăla de cuţit în spate.

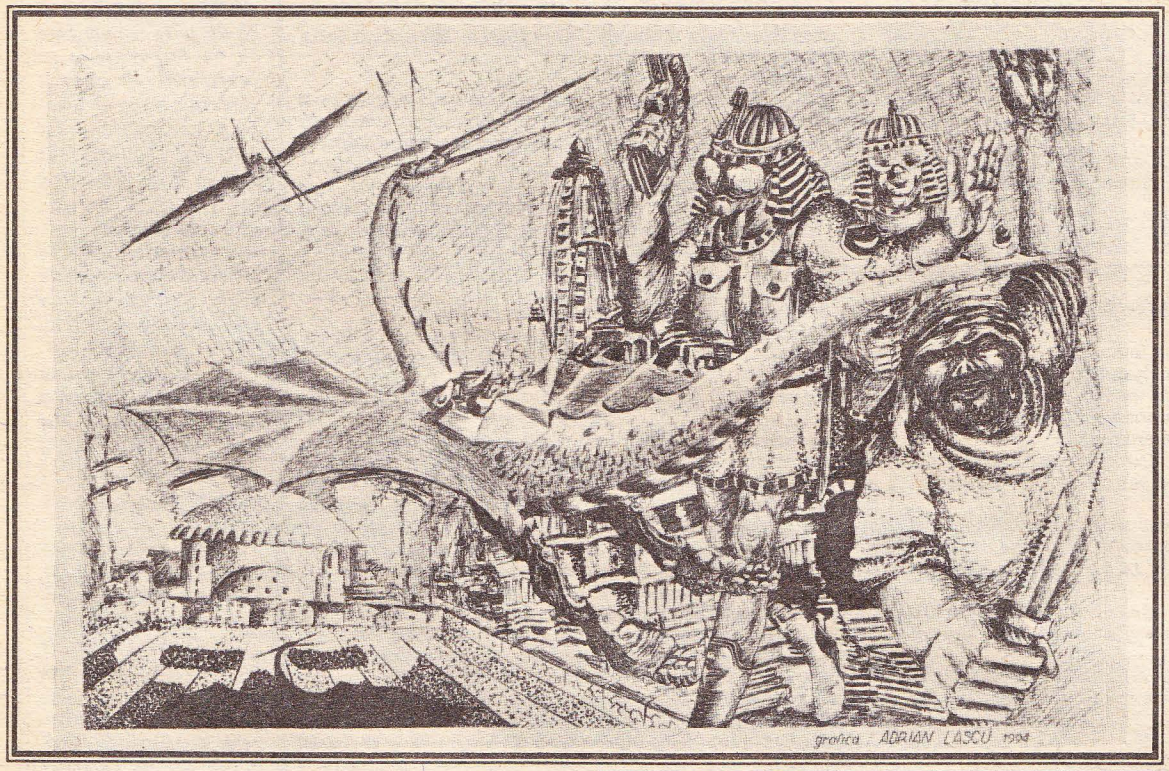

grafică - Adrian Lascu

Pasărea Sonares ţipă. Ascuţit, sinistru, zomăindu-şi lanţurile cu care este robită de stâncă. Iar beduinul stă aplecat peste foc încălzindu-şi mâinile la flacără, în timp ce şarpele cu coamă, jupuit de piele, se rumeneşte înfipt într-o baghetă de oţel.

"Lasă-mă să stau şi eu", îi spui bărbatului care nici măcar nu se uitase la tine.

"Poţi să stai", îţi răspunde şuierat. "Pământul este al tuturor."

Te aşezi cu picioarele sub tine şi troznetul flăcării în jurul vreascurilor se aude nefiresc de tare în liniştea care vă înconjoară. Îl priveşti pe furiş pe bărbatul între două vârste. Nu îi vezi prea bine faţa ascunsă de barbă şi de umbrele furişate ale nopţii. În schimb îi vezi mâinile aşezate pe genunchi. Puternice, netede, cu câte un smarald pe fiecare inelar.

Lângă voi pasărea Sonares răcâie nisipul cu ghearele din cel mai pur oţel de Cordoba. Arme zimţate, făcute să despice, să ucidă. Iar trupul este acoperit de pene strălucitoare din zygomat albastru. Chingile îi spânzură pe sub aripile strânse pe lângă corp, susţinând şaua din lemn de accacia de Nyl, încrustat cu simbolurile triburilor migratoare. Din când în când, pasărea îşi întoarce capul şi

Un tâmpit la marginea civilizaţiei vrea să te omoare. Pe tine. Tâmpitul lui de creator. P.Bartram cu cuţitul între omoplaţi.

"Stai jos!" şuieră imperativ, iar pasărea fâlfâie lângă voi, poate îmbătată de instinctul sângelui.

"Nu şi-am cerut să-mi spui cine eşti. Te-am primit lângă foc şi tu mă jigneşti."

Încă mai îşi mai ţine mâna pe cuţit, însă nu mai este atât de încordat.

"În lumea din care vin eu, dacă te ridici de lângă un străin care te invită să mănânci, nu înseamnă că îl jigneşti."

Câteva clipe stă nemişcat, parcă măsurând răspunsul tău, căutând să îl înţeleagă.

"Vroiam numai să mă ajuţi să ajung la beduinii din vest. Şi îţi pot plăti pentru asta."

"Asta e altă treabă", zice ridicându-se şi aruncând în flăcări rămăşiţele şarpelui. "Câţi bani îmi dai?"

"Două monede nacos". Îţi vine pur şi simplu să zici nacos. Puteai să zici oricum. Doar şi banii i-ai închipuit tu.

Se uită la tine ca la un spirit, apoi aruncă nisip peste foc şi desface belciugul lanţului de care este legată pasărea. Iar uriaşa Sonares îşi scutură încordată aripile.

CRONICA UNOR ZILE ANUNŢATE

La început a fost aşteptarea. Apoi tot ea. A fost o lungă aşteptare, dar nu una inutilă, care să-ţi dea senzaţia că îţi pierzi timpul. Ce rol au programele stricte, mă întreb, fiindcă pe unde am fost - şi am fost în destule locuri - nu prea s-a ţinut cont de program. De parcă ar fi o frondă permanentă împotriva organizatorilor. Astă toamnă am fost gazdă şi trebuie să recunosc faptul că nu am fost fericit cînd am văzut că acel program pe care îl pregătisem cu minuţiozitate timp îndelungat, a fost călcat în picioare. Dar aşa va fi veşnic. Sînt convins. Pentru că ne place la nebunie nonconformismul.

Cazarea a mers foarte rapid, iar barul ad-hoc din holul Casei de cultură n-a funcţionat decît cîteva ore. Un punct tare şi unul slab.

Masa a fost servită la Mioriţa. Mici şi bere în vase rustice. La bere s-a supralicitat, la mici nu. Oricum, din toţi care eram acolo, doar eu şi doctorul Sebastian, adică cei mai slabi am mîncat tot. Trebuia să scriu: aproape cei mai slabi, fiindcă liderul rămîne oricum Rabi.

Cea mai interesantă discuţie, din ambele zile, s-a concentrat pe tema-incursiune în sf-ul românesc. N-aş putea spune că au fost două tabere bine conturate, dar ceva-ceva a fost şi nu-mi convine s-o spun. Nu mi-a plăcut, nici măcar teoretic, să afirm că între oameni cu afinităţi comune poate să apară scindarea. Dar a venit vremea să admit că ea, parţial, există. Mă refer la aspiraţii şi la ideea că scriem pentru bani sau nu. Aici discuţiile s-au ambalat. Şi m-am uitat cu atenţie la Sebastian Corn şi la Michael Haulică să văd cum

Beduinul îţi arată o scară din piele, împletită, agăţată de şa şi te caţări pe ea, urmat de ei îndeaproape. Apoi îţi prinzi bine picioarele în chingile speciale şi strângi rădăcinile penelor.

"Te-ai gândit să mă ucizi şi să-mi iei banii?" îl întrebi peste umăr, ros de legendele şarlelor de deşert.

Bărbatul râde şi urmele ridurilor se întind câteva clipe, arătându-ţi o faţă aproape frumoasă.

"Mulţi spun despre noi că suntem nemernici. Dar nu este adevărat. Neamul beduinilor este mai cinstit decât toate neamurile din Kafrika şi Moasia. Poate mai cinstit decât toate neamurile Pământului."

Apoi se întoarce cu spatele la tine, apasă un resort pe care nu îl văzusei până atunci şi din şa se ejectează un monitor extraplat, cu o hartă a regiunii, întretăiată de linii fosforescente. Omul stă câtva timp aplecat peste ea, apasă câteva taste şi aproape ai senzaţia că vezi informaţia bătută de ei cum se insinuează luminoasă în platoşele capului păsării. Şi uriaşa Sonares bate aerul cu aripile, face câţiva paşi împrăştiind nisipul cu ghearele metalice, apoi prinde sub aripi curentul de aer al dunelor, planând cu o viteză fantastică spre vest. Tu stai crispat, uluit de fuga încrâncenată a nisipului de sub tine şi îţi pui întrebări. Căci nişte personaje din imaginaţia ta, nişte personaje oarecare, ţi-au preluat gândul şi l-au dus mai departe, dincolo de limita ta de vedere.

15.

"Micul-meu erou. Slab şi părăsit. Şi mic."

Femela zâmbeşte deasupra ta şi îşi ţuguie buzele când vorbeşte. Are ochii negri, cu sprâncene bine conturate şi o faţă fină, de creolă, iar sânii îi spânzură uriaşi sub cămaşa tranparentă de mătase şi îi vezi muşchii abdomenului aşteptând încordaţi.

"Hai, prietene, scoală-te", se apleacă ea şi mai mult, ştergându-ţi faţa cu părul moale, arămiu, mirosind ca florile de portocal.

"Lasă-l, Chani. E obosit", râde beduinul, tolănit între peme, sub fereastra larg deschisă care-şi flutură perdelele sub vântul slab al dimineţii. "Închipuieşte-ţi că a leşinat în timp ce zburam." Râde şi mai tare.

Iar femela susură şi ea desfăcându-şi strânsoarea coapselor din jurul tău.

"Poate în ţara lui nu sunt păsări Sonares."

"S-ar putea", este de acord bărbatul. "S-ar putea ca aici să fie multe lucruri pe care să nu le înţeleagă. Însă are bani."

Te hotărăşti să te ridici şi arunci într-o parte piedul. De afară răzbat glasuri dintr-o stradă animată.

"Bine ai venit în casa mea, străine. În casa lui Abdul. Ea este Chani şi, dacă vrei, poţi s-o iei cu tine. Ţi-o dau cu inima deschisă."

Chani zâmbeşte şi este a dracului de frumoasă. Iar tu ai vrea să o ai. Ţi-ai dori-o dacă ai şti că ai tot timpul din lume la picioare şi ai refuzat-o numai să nu o vezi pe Fatma bosumflându-se.

"Mi-ai oferit două monede nacos", îţi spune Abdul. "Este mai mult decât am visat vreodată să câştig. Aşa că ia-o."

Ia Chani se întinde ca o pisică lângă tine şi te cuprinde cu braţele. Tu ai vrea ca Fatma să nu stea în clipa aia cu ochii în ecranul U-TV.

XXX

Bărbaţii stau faţă în faţă şi trupurile goale, acoperite doar în jurul coapselor cu un scut din pene zygomatice, lucesc sub lumina puternică. Au în mâna dreaptă câte un lymchak şi în mâna stângă un scut din energolit.

Cineva desenează în jurul lor un cerc cu o rază de zece picioare şi imediat imbulzeala se animă.

Oamenii urlă întărâtaţi. La fel fac şi femeile cu copii agăţaţi de picioare. Cei mai mici dintre copii urlă neânţelegând nimic. Însă urlă, mai întâi de frică, apoi pentru ca toţi în jurul lor o fac. Şi ei văd oamenii, acei oameni cu care s-au obişnuit, cu feţele schimonosite de alungirea muşchilor feţei. Urâte, înfiorătoare.

"Astăzi este întrecerea", zice Chani lângă tine. "O să vezi ce frumos este."

Iar tu stai şi priveşti spre bărbaţii care se înfruntă şi nu vezi nimic minunat. Le vezi doar ochii îngustaţi de lumina puternică, fixându-se de parcă un şuvoi invizibil le-ar fi sudat retinele.

"Începeţi!" urlă arbitrul trăgând un foc în aer.

Primul bărbat, un uriaş cu barba căzută peste piept, stă nemişcat, în timp ce al doilea, mai supiu şi mai mic de înălţime, începe să bată nisipul cu paşi mici, în interiorul cercului, ţinându-şi arma lymchak deasupra capului. Apoi înaintează un pas şi din nou fărâmă nisipul cu tălpile în jurul adversarului. Iar uriaşul stă nemişcat, cu picioarele bine înfipte în nisip, cu mâna dreaptă pregătită să lovească.

Piaţa este mută, ca şi când tot şuvoiul de oameni s-ar fi evaporat. Nu se mai aude decât zgomotul brut al nisipului călcat în picioare de către bărbatul care se pregăteşte să dea primul lovitura. Şi toţi aşteaptă asta holbându-se cu retinele dilatate, de teamă să nu scape clipa. Iar lovitura pleacă violentă şi uriaşul o parează cu scutul deasupra capului, însă lymchakul scrijeleşte energolitul şi îi crestează braţul deasupra cotului. Şi lymchakul, când simte carnea, se luminează ca un arc electric. Sub tăişul lui nu apare sângele.

Mulţimea murmură aţâţată şi bărbaţii îţi întorc loviturile încrâncenaţi. Carnea plezneşte sub muchiile zimţate şi de o parte şi de cealaltă, până ce uriaşul prinde un moment favorabil şi reţează o bucată din capul adversarului. O reţează pur şi simplu şi calota se rostogoleşte în nisip ca o felie de pepene. Iar oamenii stau amorţiţi, cu ochii ţintă la părul răsfirat la picioarele lor, la creierul înegrit, decupat într-un plan perfect.

Scena te dezgustă, deşi ştii că la U-TV o să aibă succes. Memoria ta artificială a stocat-o şi a transmis-o. Iar la U-TV, monştri sacri îţi plusează scorul. Este o scenă pe placul lor. Pe placul blestematelor de maşini, cum le spune Fatma.

16.

. "Fatma, te rog, sunt foarte obosit."

Femela zâmbeşte şi îşi ţuguie buzele.

"Ah! Eroul mic a obosit", zice ironic. "Al obosit între coapsele femeii Chani."

"Eşti vulgară."

"Da, sunt vulgară şi proastă. Mi-ai mai spus-o. Însă te-ai gândit vreodată că atunci când faci dragoste în lumea aia spurcată a ta, este ca şi când ţi-ai viola circumvoluţiunile creierului?"

"Taci dracului din gură."

"Tac dracului din gură", se strâmbă ea şi se aşează în CROTHON. "Ţi-ar place să merg şi eu acolo şi să mă imperechez cu un maturust sau chiar cu o pasăre Sonares?"

"Bine, Fatma, iartă-mă."

"Sunt o proastă că stau cu tine. Spune-mi-o!"

"Eşti o proastă!"

Zâmbeşti, însă eşti furios. Ceva stricat s-a spart între voi.

Dobitocule!

XXX

Nu mai plouă. În schimb norii sunt joşi şi aleargă bezmetici deasupra zgârâie-norilor. Străzile sunt pustii, aşa cum sunt de mulţi ani. Cine să fie afară? Cine să se plimbe în aerul acela umed? Poate Fatma. Ea da! Ea este în stare să meargă ca o lunatecă pe străzi, îi place să se plimbe prin ploaie ore în şir. Şi ai minţi dacă ai spune că nu îţi place mai mult atunci când se întoarce cu părul ud, cu aura aceea de prospeţime exultând prin toţi porii. Ai minţi ca un nenorocit. Dar nu ai însoţi-o. Ce U-TV ar face asta? De senzaţie poţi să încerci pe o stradă anonimă? Vrei să ucizi? Te bagi în lumea ta şi ucizi până ce animalul din tine seacă de viagă. Vrei să faci dragoste? Poţi să o faci în nenumărate feluri. Cu oricine. Poţi face orice. Orice blestemată de emoţie poate căpăta substanţă în lumea U-TV. Şi nimeni nu te va arăta cu degetul, indiferent ce ai face.

"Ai spus ceva?" întreabă Fatma, cuibărită ca un copil, cu genunchii la gură.

Îi mângâi părul şi te saliţi mai sus pe pernă. Îţi place să-i vezi trupul neted. Este cel mai al dracului afrodisiac din lume.

"Vorbesc cu mine. Cu blestematul eu din mine."

"Dar eu?"

Aşa este. Dar ea? Dacă nu era ea? Dacă nu bătea într-o seară în uşă? Dacă nu l-ai fi deschis? Dacă nu l-ai fi văzut faţa aia udă, încinsă de fuga prin ploaie?

Şi ochii? Doamne! Ochii aia care te bagă în boală! Dacă nu era ea?

Îi mângâi obrazul şi îi auzi suflul liniştit. Iar liniştea ei te sufocă şi pe tine.

Dumnezeule! Câte femei au fost în viaţa ta! Şi totuşi ea este singura.

17.

A venit vremea să te trezeşti, prietene Bartram.

Ecranul U-TV exultă mov. O lume în toate tentele de mov. Maşini din secolul trecut, iodenuri, pălării cu boruri largi arcuite şi arme vechi prinse în tocuri sub braţ. Oameni vorbind gros, din fundul gâtului, din stomac, sau din intestine. Imaginile sunt stereotipe, cu siluete plutind în nori

reacţionează. Şi mi-a plăcut cum au făcut-o. Dumnezeu ştie pe unde se rătăcise Ivănescu, pentru că tare aş fi vrut să-i aud opinia.

Domnul Grămescu îmi este prieten şi aş fi onorat să-mi spună la fel. Şi asta n-are nici o legătură cu faptul că eu nu aspir să ajung în Uniunea Scriitorilor. Cine, dintre cei pe care i-am enumerat mai devreme, doreşte asta?

Scriem pentru că aşa ne vine, scriem pentru dragostea pe care o datorăm imaginaţiei şi mai scriem ca să ne măgulim orgoliul. Greşesc? Ce mare greutate să fim înţeleşi că vrem să scriem fără să ne împotmolim în labirintul de criterii selective (sau dogmatice?) ale unei autorităţi, indiferent care ar fi ea. Nu scriem pentru bani, adică EU nu scriu pentru bani. Dar mi-ar place să trăiesc din asta! Aş scrie pentru bani dacă mi s-ar oferi un trai decent şi nu mi s-ar contoriza numărul de pagini. Pentru că actualele nume din sf-ul românesc nu mai scriu sf nu fiindcă n-ar putea dezvolta o idee, ci pentru că nu vor să lălăie.

Duminică, toată lumea cu ochii cîrpiţi de somn a asistat la decernarea premiilor.

Amfitrionii noştri de la Ion Vinea abia mai aveau putere să zîmbească. E greu să zîmbeşti două zile la rînd. Eu nu cunosc decît un precedent dar nu dau nume. Ei vor aştepta cu inima strînsă să citească ce vom scrie despre ei. Pot să-i vorbesc de rău? Pot să le spun că nu mi-a plăcut cînd mi-au dat şi un premiu? Nu, nu pot! Le mulţumesc că ne zîmbesc deşi zîmbetul spune clar- go home, bă ieşeni, ploieşteni, bucureşteni, cernavodeni şi de unde mai sînteţi! Go home şi să ne vedem la anul!

DON SIMON

groşi de fum de trabuc, aruncându-se prin geamuri, de pe acoperişuri, din aparate zburătoare, într-o urmărire interminabilă. Doar lumina ţi se pare interesantă. Şi culoarea.

Personajul principal este un tip cu maxilarele pătrate, cu ochii ca două brice şi un nas pe care abia îl vezi din profil. În schimb are nişte umeri largi şi nişte braţe mai mari în circumferinţă decât le avea cândva moş Schwarzy. Tipul de erou inconştient sau de criminal clasic. El mătură de la un capăt la celălalt tot ce întâlneşte în cale.

"TU ca să înţelegi. O imagine desenată nu are savoare. O imagine făcută din afară nu este vie."

"Poate ce cauţi tu", nu se lasă femeia, "cum am mai spus, s-ar putea să fie în sistemul LOCUS al menthatului. De ce nu încerci?"

"Poate ai dreptate", îi răspunzi enervat de insistenţa ei. "Dar nu sunt sigur că este aşa. Şi se pierde timp. La dracu', Fatma! Trebuie să exploatez toate pistele. Sunt la un pas să devin U-TV MAN şi nu vreau să risc. Înţelegi?"

"Bine", şopteşte obosită. "Bine, Philip. Fă-o!"

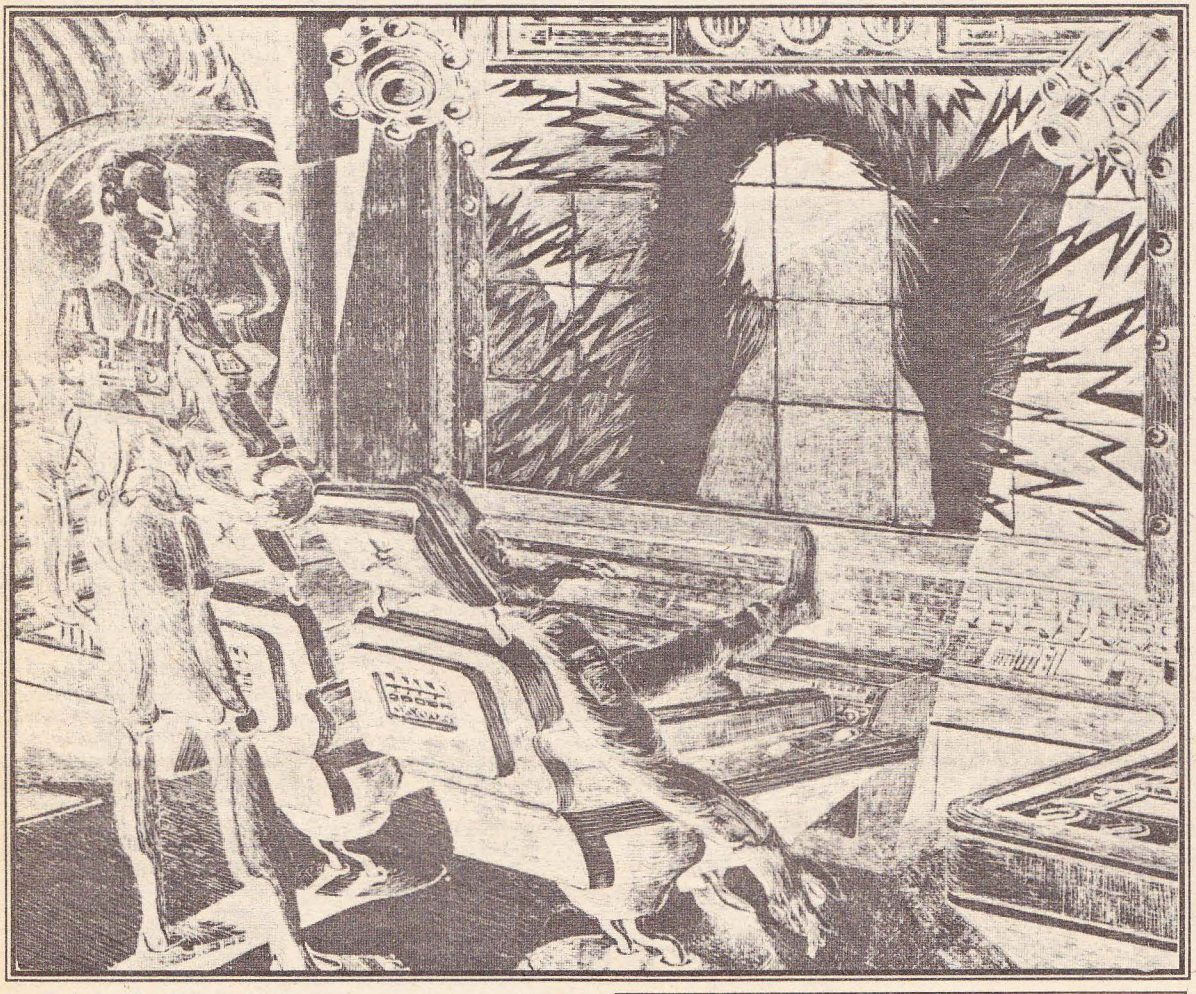

Este un film despre Mafia, făcut cu mijloace moderne şi cu ochiul critic al artistului din zilele noastre. Un film despre o realitate socială a secolului XX, care a aprins nostalgia în ochii Monştrilor Sacri.

"LUPPARA!" zâmbeşte Priana cu toată gura într-un gang întunecos, în care două siluete se taie cu cuţitele. "Săptămâna asta LUPPARA are poziţia a doua în top."

Imaginea devine din ce în ce mai ştearsă, doar Priana străluceşte în semiobscuritatea mov, apoi ecranul se tulbură sub flashul fulgerelor şi prezentatoarea se uită la tine cu ochii dilataţi. Ai spune că îi este frică. Stă agăţată de o curea subţire din piele, înfăşurată în jurul gâtului Sfinxului.

"Săptămâna aceasta, filmul lui P.Bartram, EGYPTE, a mai primit 4576 de puncte şi a urcat în top, având acum prima poziţie. EGYPTE conduce detaşat în clasamentul Monştrilor Sacri şi are toate şansele la nominalizare dacă va fi finalizat la timp."

Iar imaginea se transfocă pe tine, ţinând de chică menthatul, în momentul atomizării. Beduinii îşi îngroapă feţele în nisip înfricoşaţi, iar crepusculul stă tăiat de briciul umbrei tale.

Recunoaşte, prietene, că Priana a ales o secvenţă fantastică.

"Gloria", zice Fatma, trecându-şi degetele prin părul tău. "Iată gloria."

Îţi fereşti privirile să nu te simtă cum încerci să-ţi ineci emoţia. Căci emoţia are trupul de şarpe şi tăria veninului. Şi mai ştie să paralizeze aşa cum o fac ochii şarpelui.

"Ai putea să faci tu finalul", zice Fatma căutându-ţi privirea. "N-are rost să mai rişti. Şi nici timp."

"Nu, Fatma. O imagine desenată se vede. Tu nu eşti U-

grafică - *Adrian Lascu*

18.

"Ce suceşti?"

"Poftim?"

Puştiul îşi trage nasul şi aerul rece intră cu zgomot prin nările lui umflate.

"Adică, cum te descurci să bagi în maţe. Ce manevre faci?"

Te uiţi la el şi îţi vine să îl poceşti mutra aia de şmecher. Dar situaţia te şi amuză. Un ghemotoc în mijlocul prafului, înfruntându-te cu mâinile în buzunare.

"Tot n-ai priceput?" se zbureşte la tine şi de astă-dată îşi şterge nasul cu mineca. „N-am priceput mă", îi zici, lăsându-te pe vine ca să îl poţi privi mai de aproape. "Sunt bătut în cap la ora asta."

"Mai e unu' p-aici", zâmbeşte la tine, arătându-ţi dinţii vopsiţi în policromie. "Nici ăla nu pricepe din prima. Noi îi zicem Cur Pictat. Pentru că are curul pictat cu nişte semne pe care ei nu le înţelege. Şi mai sunt o mie de alte lucruri pe care nu le dibuieşte. Dar asta este altă poveste."

"Ţie cum îţi zice?" îl întrebi.

Te priveşte cu retinele dilatate de uimire.

"Mie!?... Păi poţi să-mi zici într-o mie de blesteme de feluri. Mucrea, Floştoc, Mână lute. Nu-mi pasă. Dar de ce întrebi?"

"Aşa. Că mi-a venit chef de discuţie."

"Şi tu eşti şmecher", zice puştiul râzând. "Vezi, îţi fac compliimente."

"Dar nu gratuite."

DESPRE INVIDIE, CONSIDERATĂ CA UNUL DIN SENTIMENTELE FRUMOASE

... de bucurie că există. Era un motto pus în capul unei poveşti la care ţin foarte mult, o poveste scrisă cu bucuria scrisului şi o părticică din bucuria asta a scrisului este şi aceasta: Don Simon există! E om, e român, e ploieştean. Şi mai scrie şi SF. Adică scrie, ce mai! Au dreptate şi Ivănescu şi Corn şi Bufniţă: ce-i asta "scrie SF"?! Scrie, dom'le, scrie şi gata. Ajunge. Dacă vrem neapărat să-l apunem într-un fel, SF sau cyberpunk sau post - techno - cyber - bio, asta e problema noastră, nu a lui, ei să stea acolo, aplecat asupra hârtiei sau a ecranului (nu sîntem noi generaţia care-şi scrie textele direct în calculator?) şi să-şi vadă de treabă, adică să scrie. Să scrie aşa cum ştie ei, ei şi numai ei - cu bodyguarzii lui, cu poveştile din North Side, cu termoţii lui, cu camea lui tocată numită Liz Taylor sau Mae West (de ce nu Andie MacDowell, mă, de ce nu?), cu Isussie şi workerşii lui, vedeţi?, vedeţi ce-nseamnă Don Simon? Vedeţi... sigur că vedeţi. Sărace mai sînt JSF-urile fără poveştile lui!

Petrică, dragă (dă-mi voie să-ţi spun aşa, că sîntem numai noi doi) - cine te-a învăţat, mă, să scrii aşa? Nu mi-am închipuit niciodată că invidia poate fi un sentiment atît de frumos!

Citesc Psycho 23 cam o dată pe lună şi nu încetez să mă bucur că sînt om, că sînt român, că sînt ploieştean (adoptiv). Citesc Psycho 23 şi-mi amintesc de vorbele altui ploieştean: "minunea că eşti, întîmplarea că sînt".

Citesc Psycho 23 şi îmi pare rău că n-am scris-o eu şi-mi amintesc de vorbele lui nea Jenică Barbu despre o carte a lui Marquez: "aş fi murit de fericire să fi scris o asemenea carte".

Citesc Psycho 23 cam o dată pe lună şi mai că-mi vine să exclam şi eu: *anche io sono pittore!* Dar n-o fac, modestia nu este o calitate pe care am inventat-o eu. Apropo: ştiţi de cîte ori a fost publicată pînă acum Psycho 23? Vă spun eu: de 7 (şapte!!!) ori. Şi va mai fi. Va mai fi.

Dar nu numai pentru asta îi iubim noi pe Don Simon. Pentru asta îi invidiem.

Invidia - ce frumos sună acest cuvînt!

MICHAEL HAULICĂ

"Sigur", răspunde el. "Ce crezi?"

"Cred că nu mi-ai ieşit întâmplător în cale."

"Asta aşa e. Sunt un android săpător. Şi l-am ajutat pe menthatul tău să intre în hruba aia împuţită. Te vor ajuta şi pe tine. Te voi ajuta de-ar fi să crăp."

"Şi ce câştigi la asta?"

Puştiul se uită la tine ca la un nebun.

"Pe ce lume trăieşti? Ce, trebuie neapărat să câştigi ceva? Important este să-ţi ajungi tu scopul. Eu voi fi redimensionat genetic. Probabil că voi ajunge în mulţimea de motocentauri de pe câmpul facerii."

"Te-a trimis compania", îi zici ironic.

"Sigur."

"Şi te-am atomizat eu, odată cu ceilalţi."

"Chiar aşa."

Taci, însă spumegi de furie.

Ia te uită ce împuţită de clonă ai ajuns! Subconştientul tău, murdărit de ghearele pline de rahat ale companiei.

❀❀❀

Eşti obosit. Şi ţi-e frig.

După căldura imposibilă a unei lungi amiezi, când ai transpirat şi ultima fărâmă de viaţă din tine, ai vrea să dormi. Să zaci cu burta în sus şi să dormi. Să uiţi de timp. Să fie acel somn care să-ţi aducă revigorarea şi patima începutului. Însă ţi-e frig. Căci noaptea şi-a revărsat gheaţa din maţe peste dune.

Anclaşezi memoria suplimentară şi imaginile înregistrate de ochii menthatului, căci locurile sunt aceleaşi.

Puştiul Floştoc, sau Mucea, sau dracu' să-l ia cum, se uită la tine cu ochii lui roşii de aşteptare. Lui nu îi este somn. Cine a mai văzut un sintetic picând de oboseală?

"Pot să încep?" zice serios.

Dai din cap. Şi chiar şi această mişcare îţi oboseşte muşchii. Te uiţi la metamorfoza lui, la felul cum oasele braţelor şi ale picioarelor ies de sub piele, transformându-se în sape cu dinţi activi, din diamant, iar capul i se surpă într-un poliedru, semănând cu un bord supertehnicizat de tren. Sofisticatele trenuri de pe magistrala aeriană Djehuti, pe care ai imaginat-o tu.

Puştiul-maşină a dispărut de mult sub faţa roşiatică a terenului pietros şi praful sare în aer până la zece picioare. Apoi pătrunzi prin tunelul înclinat. Mergi pe burtă, ca orice împuţită de rămă.

Eşti un vierme, prietene. Cel mai umil şi mai transpirat vierme. Şi timpul trece încet, sau tu îl dilaţi cu mişcările tale obosite. Însă va veni şi vremea...

"De aici încolo, drumul este bun", îţi spune săpătorul.

Te scuturi de praf. Nici nu ştii de ce. Apoi mergi pe sub bolta joasă şi te uiţi la uriaşii şerpi cu coamă, aşezaţi în drumul tău.

Frica este a ta, prietene. Suge-o toată. Bag-o până în cel mai intim loc al tău. Lasă adrenalina s-o întâmpine, căci din înfruntarea lor, poate va veni acel curaj irresponsabil. Şerpii nu mişcă. Abia acum simţi mirosul crunt, de cadavru şi vezi furnicile mari de nisip colcăind pe trupurile înţepenite. Reptile împuţite! Poate ucise de acelaşi filon de energie care l-a distrus pe menthat.

Nu vine nimic în întâmpinarea ta. Nici o gură de tun, nici ogive cu aripi organice, nici pietre... Nimic.

Însă tu stai încordat, pentru că simţi că pericolul stă în urmă. Nu trebuie să fie aşa?

N-ai tu norocul ca imaginaţia arhitectului să fi secat tocmai când a construit acest lăcaş.

În capătul tunelului, în uriaşa rotondă înconjurată de pilaştri, sub ochii morţi ai atâtor zei, holbându-se la tine de sub patina prafului aşezat peste mutrele lor pictate, în mijlocul acelui circ istoric, vezi vacuum-ul. L-ai mai văzut de atâtea ori în înregistrările menthatului, încât lumina serafică în care pluteşte, zumzetul accentuat, ea însăşi-construcţia, îmbârligătura aceea de bronz şi aur, cu simboluri şi etfigii, cu mânere, cu praf şi pietre preţioase, nu te mai interesează. Însă stai şi o priveşti cu amănuntul. Stai şi te uiţi la cheltuitoarea energie tale cerebrale. Căci acest obiect, a cărui adevărată valoare poate nu o cunoşti, te-a epuizat la limită.

Săpătorul este lângă tine şi trupul lui alambicat, cu ţevi şi pârghii, cu conductori, cu servomotoare, cu bucăţi de piele arsă lipită de oţelul încins, încă se metamorfozează. Decât ochii mai sunt aşa cum erau. Şi crelerul protejat de reţele fu

WARNING!

RETURNLIMIT TIME IS: 9,49 P.M.

Tragi cu furie de bucata de piele de pe antebraţ, care îţi protejează resortul de atomizare. Flăcările îţi dansează sub pleoape. Dansul cu moartea, cu botul

Unii îi spun DON

Cine pana mea mai e şi Petrică Sîrbu ăsta? Sau Don Simon, nu, pareă aşa îi zice? Îl cunosc la modul cel mai indirect posibil... vreau să zic că nici nu ştiu sigur dacă-l cunosc, sau dacă există cu adevărat, sau dacă nu cumva, o fi vreo invenţie cinematică (pe care eu n-am văzut-o încă) a gagiilor de la JSF...

Mai întîi a fost Mike. Mike pretinde că Petrică ar exista. Şi mai pretinde că el unul, Mike adică, ar fi chiar fericit din cauză că Don ăsta, Petrică ăsta, există şi fiinţează pe undeva prin... pe unde dracu' fiinţează el?

Prin Psycho? Prin Zidul ăla pe care tocmai l-am citit? Eu unul, ai naibii să fiu dacă l-am văzut vreodată, şi nici nu ştiu dacă trebe' să-l văd, şi nici nu ştiu dacă el trebe' să existe cu adevărat, şi nici nu ştiu dacă sînt mulţi tipi care ar merita să-i spună pe numele adevărat, de care sînt convins, vă jur că sînt convins, că nici nu e Petrică Sîrbu. Păi, cum să vă spun? Tipu' ăsta scrie despre chestiile pe care gmecherii ăia din mainstream se fac că scriu, pe cuvîntu' meu c-aşa el

Asta face şi nu mai e mult pînă cînd o să le dea cu hărţile în cap, o să le arunce cu aceeea rozaceea peste mutre şi o să le explice (fără să se coboare să le-o spună direct!) " Bă ciumeţilor! Voi scrieţi, sau plantaţi draculuii ardei în curte? Cine mama dracu' v-a făcut pe voi să credeţi că nu pot să vă calc pe mutre oricînd..."

Dar ştiu clar că n-o să le zică aşa ceva. Nu. Nu are timp pentru ei. De fapt, cum ar putea un tip care nu există cu adevărat decît în (flux? mentaţie? grafitti literar?) să spună ceva cuiva?

Mie unuia nu mi-a spus nimic, şi sînt fericit că nu mi-a spus nimic, şi sînt fericit că nu l-am cunoscut, şi sper că atunci cînd ei o să mi-l arate la Giurgiu, eu o să zic: "Ăsta cine dracu' mai e? Petrică Sîrbu? Don Simon? Vinte Segada? Worker? U-TV Man? Pasărea Sonares? Un beduin? O pareîă? O mataruşcă?"

Sau un iniţiat?

Sebastian A.

CORN

dansează sub pleoape. Dansul cu moartea, cu botul rânjit al oşcotinei slăbănoage din visele muribunzilor.

Săpătorul şi-a încheiat metamorfoza şi a prins vacuum-ul în cele patru prize magnetice ale braţelor de păianjen.

Îl apeşi cu podul palmei ţeasta fumurie şi biciurile atomizatorilor te înlănţuie.

19.

Piaţa este plină. Mutre noi, nemaivăzute, fardate sau palide, netede sau pergamentoase, capete chele cu tatuaje psihedelice, sau creste sârmoase de ciuf violet şi roşu. Şi alb. Niciodată n-ai mai văzut atâtea feţe la un loc în lumea reală.

Monştrii Sacri stau pe o esplanadă, în containerele lor de sticlă, cu zeci de electrozi înfipţi în ţeste, în braţe şi în abdomen. Fosile cu mutre galbene, care cântăresc imaginaţia.

Tu eşti plin de praf. Şi obosit. Însă vacuum-ul stă lângă tine şi zumzetul lui mişcă piaţa.

Ce forţă ascunde în el, prietene? Şi dacă ai şti că este o forţă malefică, ai mai avea oare puterea să fugi?

Zâmbeşte-le, Bartram. El se uită la tine. Zâmbeşte-le. Nu te mai strâmba. Ştii că îţi e greu să-ţi stăpâneşti muşchii feţei, însă trebuie să te străduieşti. Parcă eşti un cameleon picat într-un spectru de lumină.

Priana se apropie de tine în mantila ei minunată, cu boboci roşii de marancas. Te ia de mână, îţi zâmbeşte.

EŞTI U-TV MAN, BARTRAM!

Norii sunt joşi şi aerul tare. Lumea din piaţă urlă şi te aclamă. Priana îţi strânge mâna. Îi simţi podul palmei umed. Îi simţi şi buzele atunci când te sărută pe obraz.

U-TV MAN!

Iar tu nu ai puterea decât să-i şuieri la ureche:

"S-o ştergem din nebunia asta!"

Şi capsula se apropie de esplanadă, îşi deschide portierele şi te înghite în intimitatea ei organică, cu tot cu Priana. Departe de ochii Monştrilor Sacri, de mulţimea pestriţă din piaţă. Departe de vacuum-ul lumii Egypte.

❀❀❀

Deschide încet ochii, Bartram. Lasă lumea să intre în picături de imagini. Pipăi-o cu retinele tale obosite. Stai nemişcat.

"Ar trebui să te scoli, Philip."

Doamne! Vocea asta! Cunoşti vocea!

"Fatma", bolboroseşti încă amorţit de somn, însă sub tavanul alb apare chipul desăvârşit al Prianei Mo.

"Eşti cel mai puturos U-TV MAN!"

"Unde e Fatma?"

Te ridici năuc din moliciunea saltelei şi o priveşti cu atenţie. Doar pe ea. Aici, în capsula de fugă spre lumile virtuale, sunteţi doar voi doi. Tu şi Priana. Ce de apă a curs până a venit clipa acestei trăiri! Iar tu întrebi de altă femeie.

"Eşti U-TV MAN!" surâde ea. "Ai muncit pentru asta."

Aşa e. Ai muncit. Acum nu vezi decât rezultatul şi pe Priana. Unde au dispărut întrebările nelămurite?

"Ai reuşit să aduci vacuum-ul. Acum Monştrii Sacri, aşa cum îţi-a spus şi menthatul, îl vor deschide şi vor citi Cartea, iar informaţiile de acolo vor completa Compendiul Genezei."

"Ştiu. Am mai auzit asta. Vor face un film şi gloria lor va fi şi a mea. Cunosc."

"Eşti acru."

"Sunt. Pentru că menthatul mi-a ascuns faptul că dăduse peste ea şi mă ţinea acolo să fac, Dumnezeu ştie ce. Nu-mi place să fiu folosit."

"Philip", se apropie ea de tine, mângâindu-ţi faţa cu degetele, "aşa trebuia să se întâmple. Cartea are o legendă floroasă - cei ce o vor atinge, vor crăpa. Şi aşa a fost. Doar ai văzut asta cu ochii tăi. Iar pe androidul-săpător l-am trimis ca să te protejăm. El, în momentul atomizării, a energizat vacuum-ul izolându-l de atingerea ta şi ţinându-l, totodată, captiv până în lumea reală."

Îl înfrunţi privirea. Căci n-o crezi.

"Menthatul mi-a spus că, în urmă cu ceva timp, o mai păţiseră câţiva U-TV. A fost vrăjeală, nu?"

"El a făcut legenda să pară mai credibilă. Dacă ţi-ai fi înfipt falanga INQUEST în palma lui, ai fi văzut nişte imagini false. Însă legenda era adevărată. Nu crezi ce-ţi spun, nu?"

"Nu în totalitate. De ce n-aţi trimis, direct, un menthat în gaura aia blestemată să vă ia vacuum-ul?"

"Un menthat nu poate lua formă într-o lume virtuală fără intermedierea iniţiatorilor. Vinto Segada a trăit în creierul tău. Compania ţi l-a desenat în subconştient şi tu l-ai dimensionat în arealul tău. De ce l-a ales Compania tocmai pe el, asta este altă poveste. Poate ţi-a spus că, cu mult timp în urmă, a fost worker."

"Mi-a spus", îi răspunzi la fel de acru.

"Deci un nativ. Ca tine. Un om cu emoţii adevărate şi un implant LOCUS. Şi a fost bun cu tine, Philip. Imaginile luate de el, montate de tine, au fost fenomenale."

Stai şi îi sorbi vehemenţa cuvintelor. Poate este adevărat ce îţi spune. Poate nu. Mintea ta este un anus care vrea să sculpe trecutul.

"Dar Fatma?" te trezeşti că întrebi.

"Ce e cu ea?"

"Fatma. Unde este?"

Femeia se ridică de lângă tine, îşi înfige unghiile sub bărbie şi pielea se plisează, trasă de degete, relevându-ţi chipul Fatmei.

"Fatma!"

O priveşti îndobitocit şi mintea ta parcă a îngheţat dintr-o dată.

"Fatma!"

20

Pe ecranul U-TV este mutra ta. Este şi nu este. Pentru că îţi se pare străină de sentimentele care te hărţuiesc. Apoi imaginea aduce câteva cadre din LUFFARA, cu mafioţii secolului XX şi imagini cu nazişti urlând cu mâinile ridicate: "Sieg Heil!". LUFFARA şi BERLIN-1939. Locurile doi şi trei în ierarhia U-TV. Însă tu ai fost mai bun.

Fatma (Priana) bea absenţă alcoolul din pahar.

"Aş vrea", îi spui mohorât, "ca Monştrii Sacri să nu desfacă niciodată vacuum-ul. Aş vrea ca informaţia de acolo să nu le intre niciodată în ţeste. Cine sunt ei să facă filmul Genezei?"

Fatma se întoarce spre tine şi-ţi spune încet:

"Ce-ţi pasă, Philip. Eşti U-TV MAN."

Scrii fără voie, apăsând cu ură tastele terminatorului:

END RUN SVOLSEN WORLD.

Ca şi când ar fi un program lumea Svolsen. Doamne! Ce n-ai da să fie numai un program!

Fatma vede literele fosforescente, iar faţa i se schimonoseşte într-un început de zâmbet.

"Ai dreptate", spune. "Poate acest mister al Cărţii conţine un nemaipomenit virus care poate strica ceva din echilibrul lumii Svolsen."

"Un virus burtos", te prinzi în jocul ei. "Unul care să înghită în grăsimea lui tot ce nu este uman."

"Nerecunoscătorule!", râde Fatma cu toată gura. "Atunci aş crăpa şi eu."

PREMIUL JURNALUL SF 1994

ANCHETĂ MAI MULT DECÂT SF!

Stimată Domnişoară ☐
Stimată Doamnă ☐
Stimate Domnule ☐

Vremurile (ştiinţifico-) fantastice pe care le trăim împreună ne obligă, pe unii în calitate de editori, pe ceilalţi în calitate de cititori, să oferim şi respectiv să cerem ceea ce este mai bun. Încercarea de a urma această regulă este o minimă garanţie a protecţiei pentru o editură serioasă şi pentru un cititor serios. Vă rugăm, aşadar, să decupaţi după completare acest talon şi să-l expediaţi pe adresa: C.P. 26--38, Bucureşti. Numele şi adresa dumneavoastră trebuie să fie scrise cât mai lizibil, căci dorim să răsplătim cititorii fideli trimiţându-le GRATUIT O CARTE NEMIRA!

1. Câte cărţi SF aţi cumpărat în 1993? ☐
2. Câte dintre ele sunt cărţi NEMIRA? ☐
3. Enumeraţi cele mai bune trei cărţi din colecţia NAUTILUS:
.....
4. Enumeraţi cele mai proaste trei cărţi din colecţia NAUTILUS:
.....
5. Care sunt cele mai reuşite trei coperţi?
.....
6. Ce alte colecţii de carte SF apreciaţi?
.....
7. Aţi cumpărat toate cărţile SF ale autorilor români? ☐
8. Cât cheltuiţi lunar pe cărţi SF? ☐
9. Ce carte încă netradusă doriţi să citiţi cu orice preţ?
.....
10. Ce vârstă aveţi? ☐
11. Ce pregătire profesională aveţi?.....
12. Ce surse de informaţie aveţi în privinţa apariţiilor SF?
.....
13. Cumpăraţi carte din librării sau de la tarabe? ☐
14. Doriţi să reapară revista NAUTILUS? ☐
15. V-ar interesa să citiţi ENCICLOPEDIA DUNEI, un dicţionar al tuturor personajelor şi locurilor din ciclul DUNE? ☐
16. Sunteţi interesat(ă) de cyberpunk? ☐
17. Dar de heroic-fantasy? ☐
18. Ar fi utilă publicarea unor studii critice (autori: Aldiss, Spinrad, Sadoul)? ☐
19. Pe care dintre autorii români i-aţi sfătui să (mai) scrie SF?
.....

Dacă spaţiul acordat răspunsurilor vi se pare mult prea mic, aşteptăm un răspuns mai amplu într-o scrisoare. Vă mulţumim!

Noutăți despre ATLANTYKRON '94

Deci, în afara concursului anunțat în numărul trecut și pe care îl vom reanunța mai jos din nou, iată alte cîteva precizări oferite de membrii Comitetului Director al FNTSF:

- tabăra va avea loc în perioada 29 iulie - 10 august;
- locurile disponibile sînt:
  - 150 cu preț redus pentru membrii cenaclurilor din țară; cei care vor fi incluși în această categorie nu vor plăti decît 5000 lei taxa de participare și 1000 lei/zi masa;
  - 30 locuri suplimentare cu preț integral: 7000 lei taxa de participare și 2500 lei/zi masa pentru fanii care nu fac parte din cenacluri afiliate la FNTSF sau membri ai cenaclurilor ce depășesc numărul de locuri cu preț redus distribuit cenaclului respectiv;
  - ziariștii acreditați vor fi scutiți de plata taxei de participare, dar masa le va fi asigurată contra taxei de 1500 lei/zi;
- vor fi invitate mai multe personalități ale fandomului românesc: Romulus Bărbulescu, George Anania, Alexandru Mironov, Cristian Tudor Popescu, Dănuț Ungureanu, Ovidiu Bufnilă, Lucian Merișca, George Ceaușu, Florin Munteanu, Adrian Bănuță, Michael Haulică, Dănuț Ivănescu, Sebastian Corn, Petrică Sîrbu, Adrian Ionescu;
- cîștigătorii principalelor concursuri de anul trecut vor beneficia de o gratuitate integrală;
- lucrările pentru concursul de proză (nepublicate pînă acum) vor fi trimise pe adresa "Jurnalului SF" pînă pe data de 1 iulie (data poștei) în trei exemplare, purtînd un motto și însoțite de un plic sigilat conținînd adresa și numele concurentului;
- la începutul taberei vor fi date cinci teme pentru lucrări scrise pe loc, iar în fiecare zi vor avea loc concursuri de pastile sf.

In numărul viitor:

- vom continua, așa cum v-am promis prezentarea euROconului
- la solicitarea cititorilor continuă publicarea romanului Cadavre de lux, de Ovidiu Bufnila
- publicarea lucrărilor premiate la Zilele Quo Vadis
- știri și informații de ultimă oră

PREMIILE Zilelor QUO VADIS?

PROZĂ

Premiul I
Ionuț Bănuță și Sebastian Corn - Ragnarok

Premiul I
Don Simon - Străzile sălbatice

Mențiuni
Ana Veronica Mircea - Ziua retragerii
Ana Maria Negrilă - Copilăria lui Muchausen
Aurelius Belei - Silvomatul
Filip Cristina - Jurnal 2004
Veselean Dragoș - Două pete, două bule, doi ochi

Juriul:
Mihail Grămescu, Ovidiu Bufnilă, Adrian Bănuță

GRAFICĂ

Premiul I
Lucian Băbeanu
Premiul II
Florin Grafu
Premiul III
Ionuț Bănuță
Mențiune
Marian Comn

Unele premii au fost sponsorizate cu cărți de editurile: Nemira, Olimp, Fantasia.

ZILELE PENTAGRAMA 21-23 octombrie 1994

Taxa de participare, echivalentul a 2 dolari la cursul oficial, trebuie achitată pînă la data de 1 septembrie în contul 4072996117002 BRD - Filiala Cluj, cu precizarea pentru Festivalul Pentagrama

Festivalul va cuprinde:

1. Sesiunea de comunicări pe următoarele teme:
- *relația dintre sf și literatura fantastică*
- *literatura fantastică în România, trecut și viitor*
- *magie și ocultism în literatura fantastică*
- *structuri sociale și ficționale*
- *fantastic sau fantasy*
- *valori estetice și modernism în literatură*
- *maistream-ul față în față cu literatura*

Persoanelor ce susțin comunicări li se va deconta jumătate din valoarea transportului, a cazării și mesei și nu vor plăti taxa de participare. Cei care vor prezenta și varianta în limba engleză a comunicării vor primi un decont integral. Comunicările trebuie trimise pe adresa CLUB PENTAGRAMA, CP 1005-OP1, cod 3400, CLUJ.

2. CONCURS DE TRADUCERI cei rugați sînt rugați să contacteze organizatorii pentru a primi materialele ce urmează a fi traduse în limba engleză. Traducerile în română vor viza lucrări celebre ale genului fantastic, la alegerea traducătorului, max. 30 pagini dactilo. Traducerile vor fi expediate pînă la data de 1 iulie 1994.

3. Salon de BD, grafică și artă plastică taxă de participare, echivalentul a 2 dolari, reprezintă închirierea spațiului de expunere și taxa de concurs. Taxa trebuie achitată pînă la data de 1 septembrie. Obiectele expuse se pot vinde, organizatorii oprind un comision de 5%. Creatorii sînt rugați să trimită și prețul estimativ al lucrărilor ce vor fi expuse.

4. Concurs de creație literară - taxa de participare echivalentul a 3 dolari la cursul oficial. Concursul va fi pe secțiuni. Se va acorda un Mare Premiu în dolari pentru cea mai bună lucrare fantastică. Se admit mai multe lucrări de autor, dar maxim 100 de pagini dactilo. Lucrările trebuie să nu fi fost publicate sau premiate la un alt concurs. Ele nu vor fi semnate, vor purta un motto, numărul chitanței și data cînd s-a făcut livrarea în cont. Lucrările vor fi expediate pînă la data de 20 august.

5. Tîrg de carte sf; taxa de participare pentru edituri este echivalentul a 10 dolari, pentru difuzori echivalentul a 5 dolari. Cei interesați trebuie să ne contacteze pînă la 10 septembrie.

6. Conferințe - cei care doresc să conferențieze pe diferite teme conexe cu fantasticul, sf-ul sau științele de frontieră, vor avea asigurat transportul, masa și cazarea. Pentru aceasta vor trebui să prezinte pînă la 1 septembrie 1994, pe max. 2 coli A4, o prezentare personală și o scurtă prezentare a temei și a modului în care vor conferența.

7. Conexiuni între realitate și lumea imaginară - competiții organizate cu ajutorul calculatorului.

8. Tîrg de jucării - taxă pentru creatori echivalentul a 3 dolari, pentru producători echivalentul a 6 dolari

9. Săptămîna filmului sf 18-23 oct. ac

Informații suplimentare la tel. 064/140620